

Marisa Carroll

142

Un cuplu perfect

Colectia

Editura ALCRIS

MARISA CARROLL
UN CUPLU PERFECT

Coperta : ANDY

© 1994, Marisa Carroll

ARRANGEMENTS OF THE HEART

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba
română aparțin editurii ALCRIS.

MARISA CARROLL

UN CUPLU PERFECT

Traducere de
LULI FILIPESCU

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-070-5.

Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

— Îmi dau seama că nu vrei să mă ascuți, Lori, declară doctorița Gertrude Bengtson.

În vocea ei puteai distinge un ușor accent străin, rămas din îndepărtata Austrie, în ciuda celor cincizeci de ani petrecuți în Statele Unite.

— Totuși, te sfătuiesc să nu mai amâni mult timp operația. Starea ta de sănătate este acum stabilă, dar asta n-o să se prelungească la infinit.

— După părerea lui Danny, toate sfârșesc prin a se aranja într-un fel sau altul, spuse Lori mascându-și teama printr-o glumă.

— Băiețelul tău e foarte inteligent, o aprobă Gertrude cu un surâs.

Ea îl adusese pe lume, acum opt ani, și o încurajase pe Lori, împotriva tuturor, să-l păstreze în loc să-l înncredințeze spre adoptare părinților tatălui. Un tată tânăr și iresponsa-

bil, care refuzase să recunoască bebelușul. La fel de tânără și ea, dar mai ales dezarmată în fața vieții, Lori fusese teribil de zdruncinată de situație. Dar, sigură că vrea să păstreze copilul, avusese curajul, grație sprijinului material și moral al Gertrudei, să nu cedeze presiunii exercitate de bogații și atotputernicii bunici ai lui Danny. Și de atunci cele două femei rămăseseră prietene.

— Și susții că singura mea speranță rămâne chirurgia ? insistă încă o dată Lori.

Gertrude o privi cu ochii ei de un albastru deschis, plini de înțelepciune și inteligență.

— Da. Altfel nu ți-aș recomanda asta.

Încrederea absolută pe care Lori o avea în doctorița ei n-o făcea totuși să primească cu înima ușoară sfaturile ei. Își încrucișă brațele pentru a-și ascunde tremurul mâinilor.

— Nu vreau să părăsesc orașul, îi explică ea. Nu-mi poți recomanda un chirurg din New York ?

Nu era prima lor discuție pe această temă. Mai abordaseră subiectul de mai multe ori până acum, dar fără nici un rezultat.

— Aș putea s-o fac, dacă operația ar fi singura mea grijă. Dar eu sunt medicul în-

tregului tău corp, Lori, nu numai al inimii tale. Și nu vreau să mai rămâi la New York. Trebuie să rupi cu viața de oraș și cu munca ta. Privește-te în oglindă : ai rămas numai piele și os. Dacă o să continui tot așa, mergi direct spre catastrofă. Trebuie să te odihnești.

— Oh, exagerezi ! încercă să glumească Lori. Sunt doar o mamă celibatară care muncește. Și ce-i cu asta ? Există lucruri și mai rele la New York...

— Ești o femeie tânără de treizeci și doi de ani, abrutizată de muncă, cu o problemă serioasă la inimă și cu un copil de crescut, o corectă Gertrude. Dacă vrei să ajungi destul de bătrână ca să-ți cunoști nepoții, îți sugerez să mă ascuți fără comentarii. Mai ales că nu te trimit la celălalt capăt al lumii.

Gertrude Bengtson dădu exasperată din cap și edificiul de păr argintiu clădit exact în creștetul capului alunecă puțin într-o parte. Îl aranjă la loc cu un gest enervat.

— Nu, căzu de acord Lori. Doar în Ohio...

— Cumnatul meu e unul din cei mai buni chirurghi cardiovasculari din această țară, îi reaminti Gertrude îmblânzindu-se puțin. Și

spitalul universitar din Ohio este renumit în întreaga lume.

— Și se găsește la cinci sute de kilometri de New York și de Firma Carter, Finkbeiner și Strauss...

— Perfect, o aprobă Gertrude satisfăcută. Te poți instala în casa mea din Willow Creek. E puțin cam mare pentru tine și Danny, dar e foarte bine întreținută și ușor de încălzit. Familia Damschroeder locuiește ceva mai sus pe deal. Sunt niște oameni fermecători. Mama Serenei Damschroeder a fost cea mai bună prietenă a mea când am sosit în America, înainte de război. Serena va fi persoana ideală care să se ocupe de Danny cât timp vei fi internată în spital.

— Nu-mi place deloc ideea de a-l smulge din mijlocul prietenilor lui și de a schimba școala. E singurul univers cunoscut pentru el. Ar putea fi foarte traumatizant pentru psihicul lui.

— Să-și piardă mama ar putea fi și mai traumatizant, îi replică Gertrude ridicându-se.

Era o femeie înaltă, voinică, mai în vârstă cu patruzeci de ani decât Lori, mai grea cu vreo douăzeci de kilograme, depășind-o în înălțime cu vreo zece-cincisprezece centimetri.

— Te gândești să-l anunți pe tatăl lui Danny sau pe bunicii lui ? mai spuse ea.

Lori îi aruncă o privire tăioasă vechii sale prietene.

— Nici măcar nu știu unde se află tatăl lui Danny, spuse ea. Ultima oară când am auzit de el, era într-un turneu în Noua Zeelandă cu un grup rock de care n-a auzit nimeni.

Gertrude pufni, exprimându-și astfel părerea pe care o avea despre eternul adolescent care rămăsese tânărul bărbat.

— Dar Charles și Lydia ? insistă ea.

— Unul din motivele pentru care aș vrea să plec în Ohio ar fi tocmai distanța pe care aș pune-o între Danny și bunicii lui.

Și în timp ce dădea această explicație, simți cum i se încovoiaie umerii sub greutatea, de acum familiară, a vechilor spaime și animozități. Făcu totuși un efort să-și revină.

— Boala mea ar constitui pentru ei un pretext ca să ceară din nou încredințarea lui Danny. Dacă ar descoperi cât de gravă este starea sănătății mele, ar fi capabili să intențeze un nou proces pentru a fi numiți tutorii legali ai copilului. Și e un lucru cu care nu

mă simt în stare să mă lupt în momentul de față.

— Ești hotărâtă să nu le ierți ce s-a întâmplat la nașterea lui Danny ?

— Da. Și n-o voi face niciodată. Cum să dai uitării o asemenea imagine îngrozitoare... doi bunici dând buzna însoțiți de avocatul lor în camera unei tinere lăuze pentru a pretinde ca ea să le dea copilul ! Îmi amintesc că în acel moment mi-a trecut prin cap că doar cravata avocatului costase mai mult decât banii pe care îi aveam la acea dată în contul meu de la bancă. Și m-au amenințat că o să mi-l ia pe Danny prin intermediul asistenței sociale ! Apoi, în fața refuzului meu, au mers până la a-mi propune bani ca să le dau băiatul !

În ciuda celor opt ani care se scurseseră de atunci, mânia lui Lori nu scăzuse.

— Recunosc că au procedat cu multă stângăcie, șopti Gertrude.

— Au procedat așa cum fac de obicei : cu bani, amenințări și abuz de putere.

— Iată de ce tu nu urmărești acum decât un singur scop : să aduni destui bani și putere ca să-ți protejezi fiul...

Râsul lui Lori răsună, scurt și amar.

— Această conversație a devenit prea freudiană pentru mine.

— Dar ei îl iubesc pe Danny la fel de mult ca și tine, știi asta.

— Oh, Gertrude, te rog !

Lori avea impresia că redevine tânăra mamă săracă și terorizată din ziua când îi întâlnise pe Charles și Lydia Michaelson. Era o emoție teribilă care îi slăbea forța și voința de a lupta, doborând-o psihic și fizic. Niciodată nu voia să mai treacă prin așa ceva. Nu, niciodată.

— Refuz să mai vorbesc despre asta.

— Să nu mai vorbim, atunci, cedă Gertrude.

— Mulțumesc, spuse Lori.

Gertrude adăugă totuși :

— Când vei ajunge la venerabila mea vârstă, vei vedea că o să-i înțelegi mai bine.

— Posibil, se mulțumi să răspundă Lori ca să închidă subiectul.

— Necazul e că, atunci, va fi prea târziu pentru voi toți.

Gertrude, pe care Lori o adora, nu se putuse împiedica să aibă ultimul cuvânt ! Și-i va lipsi teribil cât va fi în Ohio. Căci era de-

cisă să plece, mai mult pentru binele lui Danny decât al ei.

— Cred că ar fi mai bine să ne mutăm în timpul vacanței de Crăciun a lui Danny, spuse ea readucând discuția spre preocupările prezente.

Privirea ei se îndreptă spre vederea pe care o oferea Manhattan-ul, în spatele geamurilor de la cabinetul Gertrudei. Arborii din Central Park erau încă verzi și, deși erau pe la jumătatea lui septembrie, soarele strălucea netulburat pe cerul albastru.

— De acum îmi voi îndrepta clienții spre asociații mei și fuziunea cu firma Clifton va fi inevitabilă.

Gertrude dădu din cap și declară, cu o voce calmă dar hotărâtă :

— O să pleci imediat, Lori dragă. Ai slăbit cu opt kilograme și ești la pământ cu nervii. Vreau să te odihnești, să te destinzi, să-ți recapeți forțele înainte de marea încercare pe care o reprezintă pentru tine această operație.

— Cât timp ?

— Cel puțin patru luni.

Gertrude se ridică gemând ușor și veni lângă ea, ocolind biroul.

— Ți-o poți permite din plin, adăugă ea. Firma Carter, Finkbeiner și Strauss îți datorează un concediu prelungit. De opt ani de când lucrezi la ei, abia dacă ți-ai luat câteva zile libere.

— Am multe responsabilități, îi reaminti Lori.

— Nu mai discuta, fiindcă altfel ridic la șase luni.

Lori își mușcă buzele, fără să-i răspundă.

— Foarte bine, o aprobă Gertrude. Ești o încăpățânată, dar ai mult bun-simț. Știi cel puțin când să te bați și când să renunți, calități care îți vor servi din plin anul acesta. Și te asigur că o s-o scoți cu bine la capăt.

— Crezi ?

— Bineînțeles.

— Să sperăm că nu te înșeli... Ne-am înțeles ! Ia legătura cu cumnatul tău și aranjează totul.

— Știam eu că până la urmă o să iei hotărârea cea bună. Hai, vino. E timpul să mergem la masă. Mi-e o foame de lup și tu trebuie să mănânci bine ca să-ți recapeți forțele.

Lori dădu din cap.

— N-am timp.

— Hai ! îi spuse Gertrude cu blândețe. Ești invitata mea, adăugă ea cu un surâs.

— În acest caz...? răspunse Lori.

Și surâse la rândul ei, ca să nu se pună pe plâns.

Lori și fiul ei ajunseră în Ohio în a doua săptămână a lui octombrie. Natura oferea o paletă de galben, portocaliu și verde, iar timpul era încă însorit și cald. Dar Gertrude o prevenise pe Lori că iernile puteau fi aspre în Ohio.

— Bună ziua, doamnă Fenton ! îi strigă o voce din spatele plasei de țânțari de la ușa bucătăriei, care dădea pe terasa din spate a casei familiei Bengtson. Pot să intru ?

Era vocea unei femei grăsuțe de vreo cincizeci de ani, cu o claie de păr argintiu ondulat. Avea un surâs căruia îi venea greu să-i rezisti.

— Vă rog.

Lori se ridică să-și primească musafira și înconjură masa cromată care trona în mijlocul bucătăriei.

— Aș fi trecut mai devreme, dar am vrut să vă las timp să vă instalați.

Noua-venită avea în mâini o oală de fontă din care ieșea un miros îmbietor.

— Fiți bineveniți la Willow Creek, spuse ea întinzându-i-o lui Lori. Eu sunt Serena Dam-schroeder.

— Oh, ce drăguț din partea dumneavoastră ! răspunse Lori, surprinsă și încântată de această primire. Eu sunt Lori Fenton.

— Știu ! Și vă așteptam. Sper că ați găsit totul în ordine la sosire !

— Da. Impecabil, aprobă Lori.

De fapt se simțea mai degrabă intimidată de această impozantă reședință din secolul trecut. Tavanele înalte, ferestrele imense cu perdele din dantelă, tapetul înflorat, camerele mari, totul era neobișnuit pentru ea care își petrecuse viața în apartamente modeste. Iar Danny fusese imediat entuziasmat și plecase în recunoaștere.

— Ne-am instalat foarte bine, mai adăugă Lori.

— Dacă vă pot face vreun serviciu... se oferi Serena. Sau vreți să vă trimit pe una din fetele mele ? Am patru, să știți.

— Patru ?

— Dar numai Didi, cea mică, mai locuiește cu mine. Dar nici celelalte nu sunt prea de-

parte. Mai am și trei fii, adăugă Serena, nu fără mândrie.

— Șapte copii ?

— Și patru nepoți.

— Ia te uită ! exclamă Lori.

Ea fusese singură la părinți, care muriseră când ea era copil, și după câte știa, nu mai avea nici o rudă pe lumea asta.

— Familia Damschroeder a fost întotdeauna numeroasă, îi povesti Serena, luând loc pe unul din confortabilele scaune de bucătărie îmbrăcate în piele roșie pe care i-l adusese Lori. Aveți un băiețel, nu-i așa ?

— Da. Danny — Daniel — are opt ani.

— Gertrude Bengtson m-a anunțat că veți avea nevoie din când în când de cineva ca să vă ajute la treabă și să-l îngrijească pe Danny cât timp veți fi spitalizată.

— Dacă mi-ați putea recomanda pe cineva...

— Eu, bineînțeles ! se oferi Serena fără să ezite. Îmi va face plăcere să-l iau pe Danny la mine acasă. Casa mea de pe colină mi se pare câteodată prea mare și goală. Și apoi, Danny are aproape aceeași vârstă cu cel mai mare dintre nepoții mei. Se vor putea juca împreună.

— Eu... Ei bine, vă mulțumesc din suflet, îngăimă Lori, bucuroasă să vadă lucrurile aranjându-se atât de ușor.

La New York, pierduse zile întregi primind candidate la postul de baby-sitter pentru Danny. Dar astăzi, îi fusese de ajuns o singură privire îndreptată spre figura veselă și plină de bunătate a Serenei Damschroeder pentru a-i accepta oferta fără să ezite.

— Sunt sigură că Danny se va înțelege bine cu dumneavoastră.

— Bineînțeles ! replică Serena cu o evidentă satisfacție. Poate aveți nevoie să vă arate cineva cum funcționează aparatura din această casă ?

— Nu știu să umblu la cazanul de încălzire, îi mărturisi Lori.

După-amiaza de octombrie era călduță, dar seara va fi rece și umedă. Buletinul meteo anunța îngheț pentru sfârșitul săptămânii. Iar cazanul cu păcură era un monstru enorm de fontă așezat în pivniță, în spatele scării.

— Nu vă faceți probleme. Bill Houston, instalatorul, l-a verificat săptămâna trecută. E pus la punct și vă va ține bine de cald

toată iarna. Matt o să treacă pe aici ca să aprindă focul.

— Matt ?

— Fiul meu, Matt. El are grijă de întreținerea casei.

— Mi se pare că Gertrude mi-a vorbit despre el.

— Matt e un bărbat formidabil. Știe să facă orice. Și e neînsurat, adăugă Serena.

O umbră se profilă în spatele plasei de țânțari.

— Se vorbește despre mine când nu sunt de față ? se interesă o voce bărbătească, gravă și plăcută.

— Oh ! Dar nu spuneam nimic de rău, îl asigură Serena întorcându-se spre ușă. Îți făceam portretul în fața noii noastre vecine.

— Intrați, vă rog, se adresă Lori noului venit.

— Nici nu mă îndoiam că a fi celibatar și a ști să te folosești de o trusă de scule sunt niște trăsături deosebit de avantajoase, glumi Matt, dând la o parte plasa.

Dar mama lui nu-i luă în seamă gluma.

— Matt, ți-o prezint pe Lori Fenton.

— Încântat.

Înalt, cu umerii largi, Matthew Damschroeder părea în largul lui în bucătăria enormă. Avea un nas drept, o bărbie pătrată, o claie de păr negru și niște gene lungi care-i umbreau ochii cenușii. Într-o mână avea o lanternă, o cheie și o șurublenție și, sub celălalt braț, un ziar împăturit. După ce puse totul pe masa din bucătărie, îi întinse lui Lori o mână bronzată și bătătorită de muncă. Nici unul dintre bărbații pe care-i cunoștea Lori nu avea asemenea mâini...

— Bine ați venit la Willow Creek, doamnă Fenton.

— Mulțumesc, răspunse Lori privindu-și mâna mică și albă cum dispare în cea a fiului Serenei.

Simți strânsoarea puternică și prietenească a acestei mâini mari și o retrase puțin cam repede pe a sa, făcând ca gestul ei să pară neprietenos — așa cum înțelese imediat, dar din păcate prea târziu. Sprâncenele negre ale lui Matt Damschroeder se încruntară pentru o clipă. Pe viitor, Lori va trebui să-și amintească de faptul că, la țară, o strângere de mână avea mult mai multă valoare decât scurtul salut protocolar pe care-l schimbă partenerii de afaceri de la oraș.

— Dacă aveți nevoie de ceva, e de ajuns să-l strigați pe Matt, îi spuse mama lui. Locuiește în hambarul de peste drum.

— În hambar ?

Lori remarcase hambarul roșu încă de la sosirea ei. Nu puteai să nu-l bagi de seamă. Îi ocupa toată vederea când privea în acea direcție de la ferestrele casei. Danny îl catalogase drept „henorm” și Lori trebuise să recunoască faptul că era o construcție impresionată. Se vedea că fațada fusese de curând refăcută și că era întreținut cu grijă. Își arbora cu mândrie data când fusese construit, în primul an al acestui secol, gravată în țiglele făcute de mână. O firmă pictată cu litere frumoase indica : „Damschroeder, Reparații și Întreținere. Matthew Damschroeder, mecanic specialist, proprietar”.

— Matt repară de toate, îi explică mama lui urmărind privirea lui Lori, îndreptată spre clădire. Mașini mari, tractoare, camioane, semănătoare, treierătoare... Tatăl și frații lui sunt agricultori. Ferma noastră se găsește acolo, pe colină.

Și cu degetul, Serena îi arată locuința ei, o fermă din șindrila albă, chiar mai impo-

zantă decât casa Gertrudei, cu o verandă care părea să înconjoare casa, ferestrele înalte și înguste, obloanele verzi și acoperișul din țiglă roșie.

— Marea Fermă de la Willow Creek, îi spuse ea. Are un trecut istoric...

— Doamna Fenton va avea timp să descopere toate astea, mămico, interveni Matt împingând-o cu blândețe pe mama lui spre ușă. O să aprind focul la cazan și o s-o lăsăm să se instaleze în continuare, fiindcă vine noaptea, de acord ?

Lori simți că se înroșește. Acest necunoscut, care își dăduse seama de oboseala pe care încerca să și-o ascundă, era un tip subtil și tulburător.

— Oh ! Îmi pare rău ! exclamă Serena necăjită. Și eu care vă bat la cap de ore întregi cu poveștile mele.

— Nu m-ați obosit deloc, o asigură Lori.

— În acest caz, plec imediat după ce Matt aprinde cazanul. Hai, Matt, mai repede ! îi ordonă Serena fiului ei, de parcă el era vinovat de toată întârzierea.

— Bine, doamnă, o aprobă el ducându-și mâna spre piept și înclinându-se. Termin cât ai clipi.

Și, unind gestul cu vorba, se îndreptă spre scara pivniței. În mai puțin de cinci minute era înapoi.

— Totul e în ordine. Termostatul se găsește pe peretele salonului.

— Am văzut, spuse Lori.

— Și nu vă neliniștiți dacă auziți această relievă trepidând și gemând. E un lucru normal pentru o antichitate mai bătrână decât noi trei la un loc.

— O să țin minte.

Conversația lor era foarte obișnuită. Și totuși, în ciuda oboselii care-o cuprinsese, Lori se simțea într-o ciudată armonie cu acest bărbat. Din el se degaja o senzație de forță și siguranță. Părea că se simte bine în pielea lui și că întreține relații potrivite cu toată lumea. Exact genul de echilibru pe care Lori avusese întotdeauna ambiția să-l atingă, dar fără să reușească niciodată în totalitate.

Privirile lor se încrucișară. Se fixară o clipă, apoi Matt își luă ochii de la ea.

— La dispoziția dumneavoastră, îi spuse el.

Și fără a zâmbi, își duse două degete la viziera caschetei.

— Acum plecăm, anunță Serena. Odihniți-vă. I-am spus lui Didi să se ocupe de băieții. O să aibă ea grijă mâine dimineață să-l urce în autobuzul pentru școală.

— Vă mulțumesc din tot sufletul.

Ce putea să mai spună în fața unei asemenea mișcătoare bunăvoințe? Și în plus, această femeie îi plăcea lui Lori. Grație muncii ei, învățase să-i judece foarte repede pe oameni și să se încreadă în instinctul ei. Fiul Serenei îi plăcea și el, deși era mai greu de descifrat. De altfel se încredea mai puțin în instinctul ei în privința bărbaților... Nu comisese cea mai mare greșală din viața ei îndrăgostindu-se de Kevin Michaelson?

— Hai, mămico! făcu Matt fără a o mai privi pe Lori. Afară!

— Și nu uitați, îi mai spune o dată Serena. Matt e la doi pași de voi. A renovat o parte din hambar ca să-și facă și o locuință lângă atelier. O să vedeți, e foarte frumos. În cazul că veți avea nevoie de el, se află acolo zi și noapte.

— Zi și noapte? Ah, bine...

Lori își ascunse un surâs văzând privirea furioasă pe care tânărul bărbat i-o aruncă

mamei lui. Serena îi făcu față, cu un surâs strengăresc pe buze.

— Exact, zi și noapte. Nu se duce niciodată la dans.

— Ajunge, mămico ! bombăni Matt. Viața mea particulară n-o privește pe doamna Fenton.

— Nu, bineînțeles că nu, conveni Serena cu seninătate. N-o privește câtuși de puțin.

*

* *

Dar pe măsură ce trecea timpul, viața particulară a lui Matt Damschroeder, sau absența unei vieți particulare, o interesa din ce în ce mai mult pe Lori Fenton.

Toamna ceda puțin câte puțin locul cunșului și frigului iernii, iar ea și Danny își petreceau serile lungi în compania familiei Damschroeder. Lori făcu astfel cunoștință cu toți copiii și chiar cu niște veri, descoperind cu uimire că erau la fel de prietenoși ca Serena. Toți în afară de Matt, care păstra mai mult sau mai puțin distanța față de ea, dar găsea întotdeauna un mijloc să petreacă puțin timp în compania lui Danny.

Într-o zi, puțin înainte de Crăciun, Lori se scuzase față de el că Danny i se încurcă tot timpul printre picioare, la atelier sau în locuința drăguță pe care și-o amenajase într-o parte a hambarului unde se găsea pe vremuri lăptăria.

— Nu mă deranjează, a asigurat Matt. Băieții de vârsta lui au nevoie de un bărbat căruia să-i vorbească.

Matt bănuia neliniștea pe care i-o provoca lui Lori absența unui tată și a unui model masculin pentru fiul ei ?

— Și despre ce vorbești cu el ? vru ea să afle.

— Ca între bărbați, răspunsese Matt cu un surâs, ștergându-și mâinile cu o cârpă. Nimic altceva decât asta.

— Oricum, îți mulțumesc. Îți sunt nespus de recunoscătoare pentru timpul pe care i-l consacri.

— Să știi, Lori, că nu-i consacru din timpul meu fiindcă mă simt obligat s-o fac. Îi consacru timp fiindcă îmi place s-o fac.

Aceste cuvinte răsunară în creierul lui Lori timp de mai multe săptămâni, când i se întâmpla să rămână nopți întregi trează, în-

trebându-se cu teamă cum o să se descurce Danny în timp ce ea se va afla în spital. Iar dacă i s-ar întâmpla o nenorocire, părinții lui Kevin vor profita de ocazie pentru a pune mâna pe copil, era sigură de asta. Și vor face cu el aceleași greșeli ca și cu propriul lor fiu, tatăl lui Danny.

Lori nu era nici așa tolerantă, nici așa indulgentă ca Gertrude Bengtson. Nu-i venea să creadă cum niște oameni serioși pot rata educația fiului lor, transformându-l într-un om de nimic. Și nici nu putea fi vorba ca Danny să fie crescut de Charles și Lydia Michaelson. Nu voia ca el să devină un bărbat egoist și crud, gol pe dinăuntru, așa cum era tatăl lui.

Ea voia ca el să crească și să semene... cu Matt.

Adeseori, Lori se întorcea în patul ei și privea afară la pătratul de lumină galbenă proiectat pe zăpadă de fereastra de la salonul vecinului ei. Da, dacă i s-ar întâmpla o nenorocire, ea dorea ca Danny să poată crește lângă un bărbat ca Matt, înconjurat de o familie mare și iubitoare care l-ar îngriji, proteja și îndrăgi. Ca să nu cunoască niciodată singurătatea. Sau să fie abandonat...

Dar cum să procedeze ?

Puțin câte puțin, de-a lungul numeroaselor nopți fără somn, Lori elaboră un plan. Un plan care le-ar interzice bunicilor lui Danny să-l ia dacă ea va muri. Doar pentru acest motiv, va face un lucru de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă.

Nu numai că-i va cere lui Matt Damschroeder să fie temporar tutorele legal al lui Danny, dar o să-i ceară chiar să se însoare cu ea.

CAPITOLUL II

De la fereastra bucătăriei lui, Matt o zări că traversează drumul. Se oprea întotdeauna să privească într-o parte și în cealaltă înainte s-o facă. De patru luni și jumătate de când ocupa casa familiei Bengtson, ar fi trebuit să știe că pe aici treceau mai puțin de zece mașini pe zi ; totuși, ea proceda ca și cum se așteaptă să fie lovită în orice clipă de vreun taxi în plină viteză sau de un autobuz.

Ah ! New York ! gândi el urmărind-o din ochi în timp ce ea traversa cu prudență parcare atelierului, alunecoasă din cauza zăpezii topite și a poleiului. Ninsese așa de mult în ultima săptămână, încât școlile erau închise și deplasările dificile.

Matt apăsă pe butonul filtrului de cafea. Dar Lori Fenton nu bea cafea, își reaminti el. La ultima vizită, doctorul o sfătuisese să-și

dezobișnuiască organismul de cofeină înainte de operație. Cel puțin asta îi spusese Serena fiului ei. În schimb, lui Lori îi plăcea ceaiul de mentă și Matt adusesese câteva pliculețe de la mama lui. Nici el nu prea știa bine de ce făcuse asta. Lori nu stătea nicio dată când trecea să-l ia pe Danny de la el și nici el nu încerca s-o rețină. După eșecul căsătoriei lui, se jurase o dată pentru totdeauna că pentru el femeile nu mai există. Și n-o s-o lase pe ea să-i complice din nou viața.

Îi deschise ușa înainte să bată.

— Oh ! făcu ea surprinsă. Bună !

Avea un aer hotărât, deși părea oarecum nervoasă.

— Bună. Te-am văzut sosind, de la fereastră bucătăriei. Intră. E un frig îngrozitor în dimineța asta.

— Din cauza vântului, preciză Lori deznoându-și eșarfa albă din mohair care-i apăra capul și gâtul.

Părul neted și strălucitor, închis la culoare, semăna cu suprafața lucioasă a unei castane și părea la fel de moale ca și eșarfa ei. Avea ochii căprui, stropiți cu punctișoare de aur. Erau aceleași nuanțe de cafeniu și au-

riu pe care le capătă frunzele de stejar după primele înghețuri.

— Da, din cauza vântului.

Surprins de întorsătura poetică pe care o luaseră gândurie lui, Matt îi vorbea cu o voce mai aspră decât ar fi dorit :

— Așteaptă, te ajut să-ți scoți paltonul.

Lori îl privi ridicând ușor din sprâncene, ca și cum ar fi vrut să afle în ce dispoziție era, sau mai bine-zis cât e de dispus să suporte o companie feminină în această dimineață.

— Vântul e câteodată foarte rece și la New York, remarcă ea. Dar niciodată atât de rece ca aici.

— Nu există nici un obstacol între noi și Mississippi ca să-l oprească, observă el.

— Da, e adevărat. Pământul e plat pe aici. În aceste condiții, nu-i de mirare că regiunea e bătută de vânturi.

Flecăreli ! gândi Matt. Semn de nervozitate. N-o văzuse niciodată comportându-se astfel, ea care era întotdeauna atât de calmă, rezervată și sigură pe sine. Se întreabă brusc ce aștepta de la el.

— Un ceai de mentă ? îi oferi el ca să-i lase timp să-și revină.

— Da, mulțumesc.

Își ridică ochii ca să-l privească în față.

— De unde știi că acum beau ceai de mentă ?

— Mi-a spus mama, îi mărturisi el surâzând, ca s-o facă să se simtă în largul ei. Și apoi, aici la țară totul se află imediat !

Lori avea un aer atât de încordat încât Matt simți că-l cuprinde și pe el o ușoară tulburare. El era în picioarele goale, ea încălțată ; totuși, chiar și așa, ea abia îi ajungea la bărbie. Și ca s-o sărute pe frunte ar fi trebuit să se aplece. Cu condiția să și vrea, bineînțeles... Ea nu era nici înaltă, nici scundă. Silueta ei era grațioasă, dar nu mai era așa slabă ca atunci când sosise de la New York. Îi putea ghici acum curbele trupului. Matt își dăduse seama de asta a doua zi după Crăciun, când Lori și Danny se alăturaseră celor două familii Damschroeder și Haden reunite — Haden erau rudele Serenei — pentru o masă sărbătorească. Și de atunci, re-marca asta de câte ori o vedea. Avea niște rotunjimi atrăgătoare, exact acolo unde trebuia.

— Mai ales când ai șansa să fii răsfățat de persoane atât de generoase și atente ca mama ta.

— Știu. E formidabilă. Vrei zahăr ?

Cu un gest, Matt o invită să se așeze la barul care separa bucătăria de sufragerie.

— Puțin.

Luă ceașca pe care i-o întindea și se cufundă în contemplarea ceaiului, încruntându-se. Matt își turnă o ceașcă de cafea și așteaptă.

Lori își ridică brusc privirea, inspirând profund.

— Miroase bine cafeaua ta, remarcă ea. Îmi place ceaiul, dar o cafea bună e cu totul altceva...

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să beau în fața ta.

Se încruntă la rândul lui și își privi încurcat propria ceașcă.

— De ce ? Tu n-ai inima bolnavă.

— Nu, am o inimă intactă.

Matt se posomorî și mai mult și dintr-o dată Lori se simți cuprinsă de teamă. Ce spusese ea încât să-l facă să reacționeze astfel ? Poate era pe cale să facă o imensă prostie venind la el ca să-i ceară să se însoare cu ea

și să fie protectorul fiului ei ? Fiul ei... Fără să vrea, Lori își îndreptă bătaioasă spatele. Era gata la orice pentru fiul ei. Chiar să-i ceară unui străin să se căsătorească cu ea.

— O prăjiturică ? îi propuse Matt.

— Poftim ? Oh, iartă-mă, nu te-am auzit.

— Te întrebam dacă nu vrei o prăjiturică ?

Matt, care nu mai părea supărat, deschise frigiderul ca să scoată o sticlă de lapte.

— Servește-te, sunt pe farfuria de lângă tine. Biscuiți în formă de inimioare. Mama îi face întotdeauna în apropierea Sfântului Valentin.

— E adevărat, Sfântul Valentin e aproape...

— Da, luni, pe cincisprezece.

În ajunul zilei prevăzute pentru operație, își reaminti Lori. Și fără nici un pic de chef, ajunsese la concluzia că nu mai avea timp de pierdut.

— Te simți în largul tău în bucătăria ta, observă ea ca să umple tăcerea ce începea să devină apăsătoare.

Pereții erau zugrăviți în nuanțe deschise, iar podeaua avea culoarea castanei. O vatră veche trona într-un colț și mirosul puțin amărui al focului de lemne plutea în încăperea. Atmosfera era deosebit de plăcută și liniștită ; în surdină se auzea muzica unui radio branșat la o stație de jazz și blues. Dacă Lori n-ar fi știut ce se găsea în spatele ușii grele de stejar, n-ar fi bănuț niciodată că se află într-un hambar.

— E normal, trăiesc singur de zece ani, îi răspunse Matt. De la divorțul meu.

— Ești divorțat ?

— Mama nu ți-a spus ?

Lori ridică repede ochii, până atunci fixați pe pliculețul de ceai așezat în echilibru pe marginea ceștii. Matt o privea cu un aer calm, fără să clipească. Sprijinit de bar, părea că așteaptă să-i dezvăluie motivele vizitei ei neașteptate, în mijlocul săptămânii, într-o dimineață când Danny nu era acolo.

— Nu, mi-a spus doar că ești celibatar. Fără să-mi dea amănunte. Eu... mă și întrebam dacă ai fost însurat.

— Răspunsul este da. Timp de șaisprezece luni.

— Copii ?

— Nu.

Se putea distinge un regret sincer în vocea lui. Și dintr-o dată, Lori își simți inima mai ușoară. El iubea copiii. Nu se înșelase în această privință.

— Și ce anume a făcut să eșueze căsătoria ta ? vru ea să știe.

— De ce această curiozitate ?

Din nou se hotărî să înfrunte privirea lui Matt. Cu ochii puțin îngustați, el o privea cu intensitate.

— Am un motiv excelent. Dacă vrei, intră în joc.

Matt dădu din cap cu un aer conciliant.

— Ea și cu mine eram... incompatibili geografic, îi mărturisi el cu o voce la fel de rece ca vântul din nord care șuiera afară. Ea venea din Texas, San-Antonio. Am întâlnit-o acolo când eram militar. Ne-am îndrăgostit nebunește unul de celălalt și am adus-o aici cu mine. Dar nu i-a plăcut locul. Detesta căldura umedă și ploaia de peste vară, zăpada și gheața din timpul iernii și tot ce se mai întâmpla pe aici. Nu avea decât o dorință : să se întoarcă la ea acasă. La început insista să merg și eu cu ea. Dar eu voiam să rămân aici și eram la fel de încăpățânat ca și ea.

În cele din urmă și-a făcut valizele și a plecat. Rezistase ceva mai mult de un an.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. A trecut mult timp de atunci. Eram niște puști. Mi-am revenit.

Dar Lori nu era așa de sigură ca el.

— Și tu ? o întreabă el, mai turnându-și o cafea.

Lori, care se aștepta la întrebare, inspiră profund.

— Nu. N-am fost niciodată măritată.

— Înțeleg.

Expresia lui Matt nu lăsa să i se citească gândurile. Când dorea, putea să fie de nepătruns.

— Te deranjează asta ? îl întreabă ea.

— Nu. De ce m-ar deranja ?

Și mai luă o înghițitură de cafea.

— Nu suntem chiar așa de înapoiți pe aici, Lori. Există și pe la noi mame celibatate și câteodată de aceeași vârstă cu micuța noastră Didi.

— Iartă-mă, dar nu asta voiam să zic.

Lori rupse între degete un biscuit în formă de inimă. Era o inimă puțin răsucită, cu malformații ca a ei, gândi ea cu tristețe...

— Dar e un subiect la care am rămas încă foarte sensibilă, mărturisi ea.

— Vorbește-mi despre tatăl lui Danny.

— Uite că acum tu ești cel curios.

Matt îi surâse. De data asta era un surâs adevărat, remarcă Lori.

— Tu ai început, îi reaminti el.

— E adevărat. L-am întâlnit în ultimul an de facultate. Eu eram la drept, el la conservator. Avea tot ce nu aveam eu. O familie instalată de mai multe generații la Long Island, frumusețe, bogăție, relații. Dar era și un egoist meschin, laș, incapabil să se angajeze vreun fel față de mine sau copilul nostru.

— Un iresponsabil, altfel spus.

Lori surâse forțat.

— Exact. A fost greșeala mea. Credeam că o să-i vină mintea la cap dacă află că sunt însărcinată. Îmi făceam însă iluzii. Ultima oară când am auzit despre el era într-un turneu în Noua Zeelandă cu o orchestră rock. Părinții lui sunt bogați și oameni așezați, dar el nu-i de soi.

Matt își ținea ceașca de cafea într-o mână, iar pe cealaltă o băgase în buzunarul de la blugi.

— De ce îmi povestești toate astea, Lori ?

— Pentru că vreau să-ți fac o propunere.

Măinile tinerei femei începuseră să tremure. Își puse cu atenție ceașca de ceai pe masă.

— O propunere ?

Neliniștea răzbătu dintr-o dată din vocea lui Matt. Părea un cerb hăituit care a simțit în vânt mirosul vânătorului.

— Un aranjament, mai exact, se corectă Lori.

— Te ascult.

— Aș vrea să te însori cu mine.

CAPITOLUL III

— Poftim ?

Matt nu era sigur că auzise bine.

— Poți să repeți ce mi-ai spus ?

Matt simțea că i-au transpirat mâinile. Trebui să reziste tentației de a-și pune și el ceașca pe masă și apoi să-și șteargă mâinile pe pantaloni. Se simțea ca după o lovitură primită pe neașteptate în stomac.

— Nu-mi ușurezi deloc situația, Matt, îi mărturisi Lori trecându-și degetele prin păr. Aș vrea să te căsătorești cu mine. Ar fi un târg, un aranjament, dacă preferi, o afacere.

Adăugase grăbită toate aceste precizări. Dar imediat tăcu. Frământându-și cu nervozitate mâinile, inspiră profund înainte să vorbească din nou :

— Nu. Nu e vorba numai de un aranjament de afaceri. Mai degrabă e o favoare pe

care ți-o cer. Pentru Danny. Și... pentru mine, pentru pacea sufletului meu.

— Pentru pacea sufletului tău ?

Lui Matt i se părea de-a dreptul idiot să-i repete așa cuvintele. Dar Lori îl luase pe neașteptate. Se așteptase ca ea să le ceară, lui și familiei lui, să se ocupe de Danny în timpul cât va fi la spital. Remarcase modul în care îi privea pe amândoi, de câte ori venea să-l ia de la atelier. Dacă ea i-ar fi cerut-o, ar fi putut juca temporar rolul de tată.

Dar căsătorie ! Niciodată nu și-ar fi închipuit așa ceva.

— Da, pacea sufletului meu, repetă ea ridicându-și capul.

Culoarea îi revenea puțin câte puțin în obraji, un roz gingaș pe care Matt îl cunoștea bine.

— În cazul în care ai uitat, o să fiu supusă unei operații pe cord deschis în mai puțin de trei săptămâni.

O plăcea mai mult așa, când redevenise tânăra femeie sigură pe ea și realistă — așa cum o cunoscuse. Când lăsa să i se observe vulnerabilitatea, așa cum tocmai o făcuse, simțea că se topește și suferă nespus în sinea lui. În acele clipe, dorea s-o ia în brațe ca

s-o încurajeze, să aibă grijă de ea, s-o protejeze... niște sentimente care-l făceau pe de altă parte să dorească să fugă cât mai departe de ea.

— Matt ?

— Mă gândesc, răspunse el ca să câștige timp și să-și pună puțină ordine în gânduri.

— Vezi în asta vreo obiecțiune religioasă ?

— Te gândești la o căsătorie religioasă ?

— Nu. Deloc.

— Ce-o să spună lumea ?

— Nu datorez nimănui nici o explicație. Dar tu trebuie să dai niște explicații prietenilor, mai ales familiei tale.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta.

Ar fi trebuit să-i opună un nu categoric și imediat. Apoi s-o conducă până la ușă înainte să fie prins în cursă, fără să știe cum i s-a întâmplat asta. Dar ceva din el, care ocupa un loc important în inima lui, îl făcea incapabil să spulbere iluziile lui Lori.

— De ce nu ceri bunicilor lui Danny să se ocupe de el, în timpul cât vei fi în spital ?

— Nu !

Lori strângea așa de tare ceașca, încât se gândi că o s-o spargă.

— Nu vreau să-l ia pe Danny. Nici măcar pentru o singură zi. Au încercat să mi-l fure când era un bebeluș. Și de atunci, încearcă fără încetare să mă convingă să fac din ei tutorii lui legali. Și nu vreau asta ! Dacă mi se va întâmpla ceva, nu vreau ca ei să-l crească așa cum l-au crescut pe fiul lor.

Acum tremura din tot corpul și Matt crezu că zărește în fundul ochilor ei puțin din femeia-copil, fără apărare și terorizată, care probabil că fusese când se născuse Danny. Și nu-i plăcea asta. Avea în față dovada că sub aparenta duritate căpătată pe Wall Street se ascundea o fată fragilă, care a crescut prea repede, singură și fără nimeni în preajmă care s-o ajute.

— Dacă vrei, Matt. De dragul lui Danny.

Pronunțase aceste cuvinte ca și cum ele cuprindeau ceva magic. Iar Matt știa că pentru ea într-adevăr așa era.

— Dar de ce ți s-ar întâmpla ceva, Lori ?! exclamă el pe un ton de neputință.

Deși această idee îi făcea rău, foarte rău, se forța pe cât putea de bine să ignore această suferință.

— Cum aş putea s-o ştiu ? Dar bani tot o să-ţi dau. Pentru atelierul tău. Zece mii de dolari ? Ți-ar prinde foarte bine...

— N-am nevoie de banii tăi, Lori.

Se aplecase spre ea cu un aer ameniţător, cu pumnii strânşi sprijiniţi de bar.

— Poţi să faci ce vrei cu ei, insistă ea totuşi. O să fac tot ce trebuie ca să-i ai, indiferent ce mi s-ar întâmpla...

— Nu ! răspunse Matt.

Refuza să se gândească la posibilitatea că lucrurile ar putea să ia o întorsătură proastă în timpul operaţiei. Că Lori va muri.

— Matt, te rog. Ai milă de mine şi acceptă să ne căsătorim. Acordă-mi liniştea sufletească de care am nevoie. Dacă o să mi se întâmple ceva...

Lori se întrerupse, trase aer în piept, întinse mâna şi o cuprinse pe cea a lui Matt. Era pentru prima oară când făcea un gest de apropiere. El nu se mişcă. Atingerea ei era blândă, ezitantă. Totuşi, asupra lui făcea efectul unei descărcări electrice.

— Dacă o să-mi fie scris să mor, sunt sigură că mă voi odihni în pace ştiindu-l pe Danny în siguranţă, fericit şi iubit de o familie ca a ta.

— Aș veghea asupra lui chiar dacă n-am fi căsătoriți, o asigură Matt cu o voce blândă.

În același timp, se rugă în sinea lui ca Lori să se răzgândească, să-și ia rămas-bun de la el, salvându-l astfel de un lucru care amenința să se transforme pentru el într-o teribilă suferință. Ea își plecă repede capul. Dar el apucase să-i vadă ochii scăldați în lacrimi.

— Ți-am explicat, îi șopti ea. Bunicii lui sunt oameni foarte bogați și influenți. Tu n-ai dispune de mijloacele financiare necesare să te măsoari cu ei. Te vor învinge. Sunt capabili de orice. Din păcate, am simțit-o pe pielea mea.

Ridică acum capul, fără să mai încerce de data asta să-și ascundă lacrimile.

— Nu mai plânge, Lori, o imploră Matt.

Era pierdut și o știa. Întinzând mâna spre ea, îi atinse părul mătăsos.

— Nu plânge.

— Te rog, Matt, căsătorește-te cu mine, insistă din nou Lori. Ești singurul bărbat din lume în care am destulă încredere ca să-i încredințez copilul meu.

*

* *

S-au căsătorit într-o dimineată rece de februarie, având ca singuri martori pe tatăl și mama lui Matt. Ethan Damschroeder, soțul Serenei, era un bărbat înalt, cu umerii lați, părul alb și ochii blânzi și cenușii, aidoma ochilor lui Matt. Lori îl iubea foarte mult pe acest bărbat tăcut, întotdeauna de bună-credință, la fel de diferit de exuberanta lui soție ca ziua de noapte. În toate i-l reamintea pe Matt.

Ajunseră cu noaptea în cap în biroul primarului. Vântul era atât de rece și tăios încât Lori își păstrase capul plecat tot drumul și nu-l ridicase decât la intrarea în primărie. În acel moment Serena îi puse în mână o cutie de la florărie.

— Deschide-o, scumpa mea, e pentru tine.

— Serena, nu trebuia...

Lori simțea prea bine că mama lui Matt avea unele rețineri față de această căsătorie pripită. Dar își păstrase părerile doar pentru ea și Lori îi era nespus de recunoscătoare pentru asta. Îi înțelegea totuși neliniștea. Căsătoriile de conveniență, aranjamentele destinate să nu dureze mai mult de câteva săptămâni, nu erau ceea ce o mamă ar fi dorit pentru fiul ei.

— Bineînțeles că trebuia, afirmă Serena arătând spre cutie. A fost plăcerea mea. Nici o tânără nu trebuie să stea cu mâinile goale în clipa căsătoriei. Am înțeles în ziua când m-am măritat de ce miresele au întotdeauna buchete de flori : ca să aibă ce face cu mâinile. Florăreasa m-a sfătuit ce culori să aleg. În fond, azi e Sfântul Valentin. Cea mai romantică zi a anului, adăugă ea fără nici o urmă de ironie.

— Puțin calm, Serena. Cîrpește ca o vrabie gureșă, observă Ethan, bătând-o cu îndulgență pe umăr. Hai, Lori, deschide-o.

Tânăra surâse și făcu ceea ce i se cerea. Descoperi, așezat pe un carton lucios, un adorabil buchet de trandafiri albi și roz, legat cu fundițe din saten roșu — așa cum trebuia de ziua îndrăgostiților.

— Oh, Serena ! Ce frumos e. Îți mulțumesc din inimă.

— Se asortează cu rochia ta.

Pentru această ocazie, Lori îmbrăcase o rochie sobră din lână albă, pusă în evidență de o curea din piele aurie și de broșa și cerceii de aur. Efectul era clasic și totodată foarte rafinat. Când Matt își scoase paltonul gros și-i văzu costumul de culoare închisă și cra-

vata din mătase, fu fericită că și-a dat oste-neala să fie cât mai elegantă.

Matt era forate frumos, serios și distins ; o lăsă pe mama lui să-i prindă un boboc de trandafir la butoniera hainei. Când primarul intră cu un pas energic cerându-și scuze pentru întârziere și Matt îi strânse mâna, Lori își reținu respirația privind bărbatul care peste câteva clipe va fi soțul ei. Era corect din partea ei să-i ceară să se însoare cu ea, să-i țină loc de tată fiului ei dacă va fi nevoie, când ea abia îl cunoștea ?

Ca și cum îi simțise privirea, Matt își întoarse capul spre ea și Lori căzu pradă unei teribile confuzii. I se părea că nu va reuși să se urnească din loc. Fără să-i zâmbească, el îi întinse mâna.

— Vino, Lori. O să te prezint primarului nostru, domnul Burgess.

Lori făcu un pas înainte, apoi un altul și când mâna mare a lui Matt o cuprinse pe a ei, simți căldura și forța lui transmitându-i-se în tot trupul, tulburând-o dar risipindu-i totodată toate temerile. Alesese bărbatul potrivit, gândi ea. Cel mai bun tată pentru fiul ei.

— Felicitări, Lori, declară primarul privind-o cu o curiozitate amicală.

Apoi își puse ochelarii și deschise cartea ce cuprindea jurămintele căsătoriei. Ceremonia fu scurtă — cel puțin așa îi făcu impresia lui Lori. În câteva minute, i se păru ei, primarul îi transformase în soț și soție, schimbaseră verighetele și acum îi spunea lui Matt :

— Poți săruta mireasa.

Lori nu se gândise la asta...

Matt se aplecă spre ea, dar fără s-o cuprindă în brațe. Și când buzele lui le atinseră pe ale ei, Lori închise ochii. Capul lui o despărțea de restul lumii. Nu-i dăduse drumul la mână, care acum era singura barieră dintre ei. Și Lori simți atunci sub palmă bătăile regulate ale inimii soțului eii. Totul rămăsese nemișcat în micuța încăpere puternic luminată.

Presiunea sărutului se intensifica și buzele lui Lori se deschisera ca bobocul unei flori pentru a-l primi. Cu vârful limbii, el îi atinse limba și apoi se retrase.

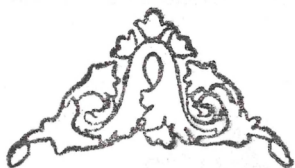
— Sfântul Valentin să-ți aducă fericire, doamnă Damschroeder, șopti el înainte să-și îndepărteze capul de al ei.

Lori nu găsi nimic de spus. Se dădu înapoi cu un pas, în afara oazei de siguranță și blândețe care era corpul lui Matt. Îi plăcea s-o sărute acest bărbat. Îi plăcea nespus de mult. Poate prea mult. Și destul ca să spere, chiar dacă numai pentru o clipă, că această căsătorie e adevărată.

Dar nu era decât o dorință ! gândi ea imediat cu severitate, o fantezie trezită de emoția momentului, de vulnerabilitatea ei, de teama ei în fața unui viitor nesigur. De acum încolo va trebui să se arate foarte prudentă și să păstreze distanțele.

Fiindcă, să se îndrăgostească din greșeală de soțul ei ar fi un lucru de neiertat.

CAPITOLUL IV

— La revedere, scumpul meu. Să fii cu-minte și să faci tot ce-ți spune Serena.

— Da, mămico...

Lipit de ea în patul mare de spital, Danny se agăța plângând de mama lui. Lori îl îmbrățișă pentru ultima oară, mângâindu-i căpșorul blond.

Matt o privea pe femeia cu care se căsătorise de mai puțin de douăsprezece ore ; o vedea luptându-se cu emoțiile și teama și era impresionat de curajul și forța ei de caracter. Avea ochii plini de lacrimi dar se lupta cu plânsul.

— O să vezi, o să te distrezi de minune la familia Damschroeder, îl încurajă Lori pe băiețel.

Danny dădu din cap.

— Didi o să mă ducă mâine seară la meciul de baschet al colegiului. Și poimâine, după

școală, o să pot veni să te văd, dar numai puțin. Matt mi-a promis.

Îi surâse tatălui vitreg cu gurița lui știrbă și Matt îi răspunse cu afecțiune. Lori petrecuse mult timp explicându-i fiului ei de ce se mărita cu Matt. Acesta chiar asistase la una din discuții, susținându-i pe fiecare în parte. Danny știa acum că trebuie să-l considere pe Matt și ai lui ca pe propria lui familie și era de acord cu asta.

— Am vorbit deja despre vizita ta cu doctorul Scarpelli, îl aprobă Lori. Să nu te sperii dacă voi avea un aer puțin ciudat. O să-ți facă impresia că nu mă simt bine, dar în fond n-o să fie așa.

— Cu tuburile alea care o să-ți iasă din brațe și nas și cu niște aparate care o să facă zgomot la fel ca în cabinetul doctorului ?

— Da, îi confirmă Lori cu un surâs slab. Exact așa.

— N-o să-mi placă deloc ! spuse Danny cu un aer curajos. Dar n-o să-mi fie frică.

— Foarte bine, scumpul meu. Acum cred că e timpul să pleci. Mi-au spus să mă culc foarte devreme în seara asta.

— Mai devreme de șapte și jumătate ?

— Mai devreme de șapte și jumătate, îi confirmă mama lui.

— Dur, foarte dur, comentă băiețelul.

Lori izbucni în râs și Matt zâmbi atunci și el. Deși nu lăsa să se vadă, era foarte neliștit pentru Lori.

— E ora de plecare, Danny, interveni Serena băgând capul pe ușă. Ai școală mâine, ai uitat ?

— Mda, de acord, răspunse Danny fără să facă cea mai mică mișcare ca să coboare din pat.

— Hai, du-te cu Serena, scumpul meu, insistă Lori. Mâine pe vremea asta o să fiu deja operată și săptămâna viitoare vin acasă.

Matt o privi cu atenție, întrebându-se dacă e doar un mod de a vorbi sau ea chiar începuse să considere Willow Creek drept casa ei. Dar Lori se aplecase să-și îmbrățișeze fiul și nu-i putu vedea ochii. Când se sprijini de pernă, chipul ei era o mască lividă și făcea eforturi disperate să-și rețină lacrimile.

— La revedere, comoara mea. Fii cuminte. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, mămico. O să fiu foarte cuminte. Îți promit.

Serena își întinse brațele spre Danny, chemându-l la ea.

— O să avem grijă de el, Lori. Fii fără teamă.

— Știu, Serena. Am încredere deplină în voi.

— Vii și tu, Matt ? se interesă Danny înainte să iasă.

— Cred că o să rămân cu mămica ta până o să adoarmă.

— De acord, răspunse Danny. Și mâine o să fii tot aici ?

— Da. O să-mi petrec noaptea la Columbus ca să pot fi lângă ea la prima oră.

— Super ! Așa o să te poți ocupa mai bine de mămica mea.

Băiețelul o luă de mână pe Serena și părăsi camera fără să mai facă obiecții, nu fără a se mai întoarce pentru ultima oară ca să-i adreseze un mic semn afectuos mamei sale.

— Matt o să se ocupe de tine.

— Da, comoara mea, știu.

— Rugăciunile mele o să te însoțească, șopti Serena înainte să se dea la o parte ca să lase să intre o infirmieră.

Privirea ei trecu de la Lori la Matt și adăugă în șoaptă :

— O să vă însoțească pe amândoi.

Ceva nu era în regulă.

Lori o simțise din primele clipe când se trezise din anestezie. Dar o asistentă sau un medic se găseau întotdeauna lângă ea, cu o seringă în mână și cuvinte liniștitoare pe buze, îndemnând-o să adoarmă din nou. Așa că îi trebuiră mai multe ore ca să poată formula întrebarea care i se insinuase cu perfidie în minte.

— Ce se întâmplă ? reuși ea să articuleze în cele din urmă.

Putu să deschidă în sfârșit ochii și-l zări pe Matt așezat lângă patul ei.

Chiar în starea de semiconștiență de la trezire, știuse că el se află acolo, lângă ea, așteptând ca ea să-și revină. La sunetul vocii ei, o voce răgușită ca un orăcăit pe care Lori, îngrozită, nu și-o recunoscuse, el veni și se aplecă spre ea.

— Totul e în regulă, Lori, o asigură Matt pe tonul lui obișnuit, blând și liniștitor.

Îi luă mâna și i-o strânse.

— Totul e în regulă, repetă el.

— Dacă vrei...

Efortul depus pentru pronunțarea acestor două cuvinte i se păru colosal lui Lori. Partea stângă a feței i se părea rigidă. Iar pielea o furnica la fel ca după o vizită la dentist. Închise ochii și se simți cuprinsă de panică. În toată partea stângă a corpului avea aceleași senzații.

— ... spune-mi ce s-a întâmplat.

— Operația este o reușită, interveni o altă voce.

Întorcându-și capul, Lori îl putu vedea pe chirurgul ei, doctorul Anthony Scarpelli, care stătea în picioare de cealaltă parte a patului. Era un bărbat masiv, cam de șaizeci de ani, cu un nas mare și roșu și niște ochi albaștri infundați în orbite. Cu privirea fixată în acești ochi, Lori încercă să înțeleagă ce îi spusese acel om. Dar cuvintele trecuseră deja de frontiera conștientului. Acest fenomen o sperie. Chiar și mai mult decât neputința de a-și mișca partea stângă a corpului.

— Operația a reușit, repetă doctorul Scarpelli, dar... a intervenit o mică complicație. Ați făcut o reacție alergică la anestezie. Un

caz la un milion. Nu dispunem de nici un mijloc de prevenire. Mă înțelegeți ?

Lori închise ochii. De data asta descifrase sensul unui număr suficient de cuvinte ca să înțeleagă. Dădu din cap, ușurată să constate că această mișcare simplă îi era încă posibilă.

— Da, articulă ea.

Ca și cum îi simțise panica, Matt o strânse de mână.

Doctorul Scarpelli continuă :

— După cum v-am spus, operația a fost o veritabilă reușită. După ea, în salonul de terapie intensivă, ați fost victima unui atac de scurtă durată.

Pleoapele lui Lori zvâcniră brusc. Cuvântul „atac“ îi răsună dureros în creier.

— Nu...

— Îmi pare rău, dragă doamnă Damschroeder. Totuși vă pot asigura de pe acum că veți recupera integral și vă veți putea folosi în mod normal de mâna și piciorul stâng. Trebuie să mă credeți. Suferiți acum de o ușoară paralizie a părții stângi, care însă se va retrage treptat. La ieșirea din convalescență, veți fi la fel de vioaie ca înainte.

Lori simți că lacrimile încep să i se rosto-

golească pe obraji ; nu mai avea puterea să le rețină.

— Cât timp ? întrebă ea fixându-l pe medic.

Se simțea atât de obosită, dureros de obosită. Chiar să și gândească devenise pentru ea un efort supraomenesc.

— Nu vă faceți acum griji pentru asta.

— Cât timp ? insistă Lori.

— Șase luni... Cel puțin șase luni. Dar nu fiți îngrijorată, tânără doamnă. Soțul dumneavoastră a aranjat deja totul ca să puteți fi îngrijită acasă.

*

* *

— Nu ! se revoltă Lori.

Așezată în scaunul ei pe roțile, în apropiere de fereastra camerei de spital, era palidă și părea fragilă. Dar era foarte, foarte încăpățânată.

— Am vorbit destul pe tema asta, încheie ea. N-o să vin să locuiesc la tine.

— De acord, conveni Matt răbdător. În acest caz o să vin eu să locuiesc la tine.

Începuse să se obișnuiască cu discuțiile lor în contradictoriu. Și doctorul Scarpelli îl în-

curajase să continue pe această linie. Lori se făcuse cam certăreată și doctorului puțin îi păsa dacă o forță internă sau externă o s-o împingă să se lupte ca să-și recucerească sănătatea. Pentru Matt însă asta avea importanță. Nu-i plăcea să facă pe durul, dar nici nu-i plăcea s-o vadă pe Lori ținută în scaunul pe roțile, posomorâtă și abătută, sau pusă pe ceartă.

— Nu !

Își întoarse capul spre el.

— O să iau o infirmieră la domiciliu.

La trei săptămâni după operație, vorbirea ei redevenise normală. Doar din când în când, o ușoară bâlbâială, o oarecare ezitare înainte de a răspunde se mai puteau observa, când era obosită sau supărată. Și brațul stâng prinsese puteri. Putea să mănânce, să-și perie părul, să țină stiloul și să-și scrie numele. În schimb, mușchii piciorului răspundeau mai lent la reeducare. Rămăsese deci legată de scaunul cu roțile pe care-l schimba doar cu patul. Și nu putea să sufere asta. Așa cum nu putea să sufere faptul că Matt o vedea în starea asta ; lucru pe care el îl ghicise.

— Bineînțeles, conveni el cu un ton dezaprobat, aplecându-se spre ea, cu mâinile

sprijinite de brațele scaunului. Ultimul lucru de care Danny are nevoie este încă un străin în viața lui. Veniți la mine, e loc.

— Prea puțin.

Lori evita să-l privească, concentrându-se asupra peisajului cenușiu și ploios, din spațele ferestrei. Sosise luna martie și toamna ceda fără voie locul primăverii.

— Foarte bine, atunci o să-mi aduc lucrurile la tine. O să instalăm un interfon ca să mă poți chema la atelier.

— Nu, Matt.

Lori, care obosea încă foarte repede, își sprijinise capul în palma mâinii drepte.

— Nu cred că e o idee prea bună să ne instalăm amândoi sub același acoperiș, remarcă ea.

— Suntem căsătoriți, îi reaminti Matt.

De fapt, nici el nu era prea sigur că e o idee prea bună. Perspectiva de a o avea zi și noapte pe Lori lângă el era teribil de atrăgătoare... ca să nu zică mai mult.

— Nu, Matt, te rog...

Îl fixa cu ochii ei mari, căprui, care păreau imenși pe chipul slăbit.

Matt simți cum i se crispează mușchii maxilarelor. Într-adevăr era femeia cea mai încăpățânată pe care-o întâlnise vreodată.

— De acord. Să găsim un compromis... De ce nu te instalezi în casa noastră de pe colină ? Mama aproape te-a implorat.

— Eu... nu pot să fac așa ceva. Nu vreau să fiu o povară pentru...

Dar nu avu timp să-și termine fraza.

— Bună, Lori.

O pereche apăruse în pragul ușii. Bărbatul era de talie mijlocie, destul de corpulent. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și cu un pardesiu cu o croială elegantă. Femeia care-l însoțea era mai înaltă. Era o blondă în jur de șaiszeci de ani, presupuse Matt, dar extrem de bine conservată. Era îmbrăcată într-un mantou de blană. Un vizon.

— Lydia, Charles...

Cu mâna dreaptă, Lori își acoperi în mod instinctiv mâna stângă, ale cărei degete erau încă puțin țepene.

— Cum de ați ajuns aici ?

— Închipuie-ți că ieri am fost la un cocktail unde era și sora lui Rachel Finkbeiner, îi explică femeia pe care Lori o numise Lydia. Și mi-a cerut noutăți despre sănătatea ta, spu-

nându-mi că speră că ai recuperat bine după complicațiile survenite în urma operației. Spera că n-ai rămas paralizată pe viață... N-am înțeles despre ce vorbea ! Atunci am sunat-o pe doctorița ta — Gertrude și mai nu știu cum — și am insistat să-mi spună exact despre ce e vorba și de ce n-am fost informați până acum.

— Ne-am făcut multe griji pentru tine. sublinie și numitul Charles. La fel și pentru nepotul nostru.

— Danny este pe mâini bune, interveni Matt, care se ridicase la intrarea lor. Eu sunt Matt Damschroeder, se prezintă el întinzându-le mâna.

— Charles Michaelson. Și soția mea, Lydia.

— Încântată.

Răspunsul era pur formal. Femeia părea că nu-și poate lua ochii de la Lori, care rămăsese încremenită în scaunul ei cu roțile.

— Charles și Lydia sunt bunicii lui Danny, îi explică în cele din urmă Lori.

Matt își dădu seama fără greutate cât efort depunea ea ca să pară atât de senină. Era hotărâtă să nu-și dezvăluie slăbiciunea în fața bunicilor lui Danny, dar el simțea cât este

de tensionată și speriată. Se așează pe marginea patului, foarte aproape de ea dar fără s-o atingă, gata să-i sară în ajutor dacă ea i-ar fi cerut-o.

— Am venit după Danny, declară Lydia pe un ton care trăda în ea femeia obișnuită să dea ordine. Il luăm acasă la noi.

— Nu.

În ciuda fermității ei, vocea lui Lori tremura.

— Ascultă, Lori, îți dai în mod sigur seama că e mai bine pentru el, continuă Lydia.

Matt avu impresia că ea este și mai tulburată decât Lori.

— Trebuie să vii și tu cu noi, Lori, adăugă Charles.

— Da, îl susținu Lydia după câteva clipe de ezitare. O să angajăm tot personalul care îți va fi necesar, bineînțeles. O infirmieră, un profesor de gimnastică recuperatorie...

— Nu, nu, mulțumesc, îi tăie vorba Lori sculându-se cu prețul unui nou efort. Am... un profesor foarte bun aici. Eu... eu... nu vreau ca...

— Lori !

Matt era deja lângă ea, cu un braț susținându-i cotul stâng ca s-o ajute să se țină în

picioare. Ea îi aruncă repede o privire încărcată de recunoștință și disperare care-l mișcă până în adâncul sufletului, înainte să se întoarcă pentru a face din nou față bunicilor lui Danny.

— Nu plecăm la Long Island fără voi.

— E pentru binele ambilor, insistă Lydia.

Surâdea... dar avea un zâmbet care te îngheta. Dar sub mască ? se întrebă Matt. Care erau adevăratele ei gânduri ?

— Nu !

Lori tremura puternic. Tocmai se întorsese de la sala de gimnastică unde, Matt o știa prea bine, depunea un efort fizic și psihic colosal. Probabil că era epuizată. Mai știa că tremură și mai mult din cauza spaimii și stresului decât de oboseală. Cu sau fără motiv, era cuprinsă de panică la gândul că acești oameni, bogați și influenți, după cum îi categorisise ea, îi pot răpi fiul. Dar Matt era decis să nu permită așa ceva. O atrase spre el, oferindu-i sprijinul de care avea nevoie ca să nu se prăbușească.

— Vă mulțumim pentru oferta dumneavoastră, interveni el, dar Danny rămâne aici împreună cu mama lui. Și amândoi vor locui în casa mea.

Până în acea clipă, nu-și dăduse seama cât de important era ca Lori și Danny să locuiască sub acoperișul lui.

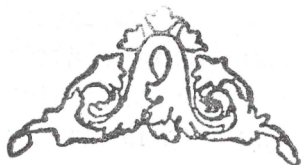
— Cărui fapt datorează ei această onoare ? se interesă Lydia.

— Sunt încântat că Lori și-a făcut prieteni aici, interveni Charles Michaelson intervenind cu diplomatie, spre deosebire de sarcastica lui soție. Dar Danny nu are altă familie. Deci trebuie să stea cu noi.

Matt simți cum trupul lui Lori e străbătut de un fior. Știa cât de neputincioasă o face actuala ei infirmitate. Știa cât de mult se temuse de ceea ce se întâmpla acum.

— Nu sunteți singura familie a lui Danny, declară pe un ton blând dar plin de fermitate. Danny ne are pe mama lui și pe mine. Sunt tatăl lui vitreg și Lori e soția mea.

CAPITOLUL V

Aprilie era într-adevăr o lună frumoasă la țară, își spuse Lori. Admira nuanțele de galben și verde pe care paleta primăverii le așeza în locul cenușiului lipsit de strălucire al iernii. Din toate părțile se auzea duduitul tractoarelor care trăgeau semănătorile pe pământul negru și bogat al câmpului. Mult mai aproape, chiar deasupra capului ei, păsările cântau să-ți spargă urechile.

Lori își ridică ochii și zări norii cenușii și negri care se îngrămădeau pe cer, întrebându-se dacă o să se pornească ploaia. Apoi își relua mersul. Pe timp ce trecea, devenea o adevărată femeie de la țară ! gândi ea veselă. La New York nu se oprea niciodată să privească norii, nici să asculte cântul păsărilor sau vuietul vântului printre arbori.

Se împlinea acum o săptămână de când timpul îi permitea să coboare pe aleea care

ducea la casa familiei Damschroeder ca să-l conducă pe Danny până la autobuzul pentru școală, verificând și cutia poștală așezată la marginea drumului. În fiecare zi ajungea ceva mai departe, înainte să se oprească să-și tragă răsuflarea. Era un traseu simbolic. Ziua când va putea face dus-întors până la casa Gertrudei, nimic n-o va mai împiedica să-l ia pe Danny și să locuiască din nou acolo.

Căci nu putea abuza mult timp de ospitalitatea familiei Damschroeder. Trecuse o lună de când părăsise spitalul, atât de tulburată de apariția bunicilor lui Danny încât, fără să mai crâcnească, îl lăsase pe Matt să-i organizeze convalescența în casa părinților lui. Și o dată instalată în mijlocul unor oameni atât de binevoitori și iubitori, nu se mai simțise în stare să plece.

Dar pe zi ce trecea, puterea și încrederea în ea îi reveneau. În curând, chiar foarte repede, Lori va fi în măsură să-și părăsească cuibușorul calduț pe care familia lui Matt îl construise pentru ea și fiul ei. Iar apoi, în interesul tuturor, va trebui să ia măsurile legale care se impuneau ca să-l elibereze pe Matt de angajamentul lui.

Autobuzul școlii se opri în fața hambarului într-un scrâșnet de frâne. Danny sări și se întoarse să mai facă un semn prietenesc colegilor. Apoi așteptă ca autobuzul să demareze înainte să dea fuga până la cutia de scrisori, așezată de cealaltă parte a drumului.

Ușa dublă a hambarului era deschisă. Matt apără în lumina soarelui ștergându-și mâinile pe o cârpă veche roșie.

— Aștepți vreo scrisoare, băiete ? îi strigă el.

Danny făcu un ultim salt până la cutia de scrisori, de unde ieșeau colțurile unui plic uriaș.

— Da ! Macheta navetei spațiale pe care bunica Lydia mi-a promis că mi-o trimite ! Crezi că e asta ?

Când Lori ajunse la marginea drumului și se opri o clipă să-și tragă sufletul, cu mâna sprijinită de trunchiul stejarului gros așezat la intrarea în alee, îl văzu pe Danny luând plicul și scuturându-l, în timp ce zâmbea părând satisfăcut de sunetul pe care-l scotea.

— Ura. Asta e ! Macheta. Super !

Și sări într-un picior.

— Mămico ! Bunica și bunicul mi-au trimis naveta spațială pe care mi-au promis-o !

— Ei bine, atunci va trebui să le trimiți câteva rânduri de mulțumire, răspunse Lori forțându-se să suradă.

— O să le telefonez, anunță Danny. Nu-mi place să scriu.

Lori hotărî că e mai înțelept să tacă. În cursul săptămânilor care urmaseră plecării lor din Ohio, Charles și Lydia îl chemaseră foarte des pe Danny la telefon. Serena gândea că e un lucru bun ca fiul ei să se apropie de bunicii lui. Iar Lori încerca să gândească la fel. Dar nu reușea.

— Spune-mi, Matt, o să mă ajuți s-o montez diseară ? întrebă puștiul.

— După ce-ți faci lecțiile.

— Oh, Matt, te rog !

— După lecții. Acum hai s-o însoțim pe mama ta acasă, adăugă Matt arătându-i-o pe Lori, care rămăsese sprijinită de stejar. Pare puțin obosită.

— Mă simt foarte bine ! se apără Lori.

— Unde ți-e bastonul ? se interesă Danny.

Și fugi spre ea s-o îmbrățișeze. Apoi o zbughi în altă direcție, ținându-și prețiosul plic într-o mână și ghiozdanul în cealaltă.

— N-am nevoie de el ca să vin așa aproape, afirmă Lori.

— Nu asta e și părerea doctorului Scarpelli, îi reaminti Matt oferindu-i brațul ca să-l poată urma pe Danny.

— Credeam că o să fii mulțumit să mă vezi fără bastonul ăla îngrozitor.

Fără să vrea, Lori se simți cuprinsă de nervozitate. Nu era obișnuită să-și simtă soțul atât de aproape, nici să-i simtă atingerea fierbinte a mâinii pe mâna ei.

— Cu cât mai repede voi redeveni independentă, cu atât mai repede veți scăpa de mine... și fiecare își va putea relua cursul normal al vieții.

— Nu e vorba decât de o machetă, Lori, remarcă Matt cu o voce blândă.

Lori, care-i simțea ochii cenușii fixați asupra ei, preferă să privească atent iarba de pe cărare. Și ea care crezuse că reușise să-și ascundă neliniștea provocată de cadoul lui Danny.

— Nu mă pot împiedica să cred că e vorba de mai mult decât asta, mărturisi ea.

— Reacția ta e exagerată.

De data asta Lori se întoarse spre Matt. Dar acesta se uita după Danny care țopăia pe drum în fața lor.

— De unde știi ?! exclamă ea. N-ai petrecut nici măcar o oră în compania bunicilor lui Danny... Iar eu îi cunosc de ani de zile !

— Ceea ce nu te împiedică să fii moartă de frică în fața lor, adăugă Matt oprindu-se pe cărare.

Lori se opri la rândul ei, clătinând din cap cu o mutră sceptică.

— Nu e prima oară când faci remarcă asta. Dar asta nu schimbă nimic din ce s-a întâmplat. Aveam douăzeci și trei de ani, eram singură, fără serviciu și fără nici un ban, iar ei au încercat să mi-l ia pe Danny. Și tatăl lui — fiul lor — n-a ridicat nici măcar un deget să-mi sară în ajutor ! N-a vrut să audă niciodată vorbindu-se de Danny ! Cum să pot crede că niște părinți care au crescut un asemenea monstru ar fi capabili să-mi crească fiul ?

— Oameni cumsecade pot avea copii care o iau pe drumuri rele. E una din realitățile existenței. Te-ai gândit vreodată la asta ? Ți-ai spus vreodată că, în ciuda dragostei tale, a tuturor eforturilor și energiei pe care le consacră educației lui Danny, s-ar putea ca el să nu devină ceea ce dorești tu ?

— Nu, replică Lori cu vehemență. N-o să-l las niciodată pe fiul meu să devină un iresponsabil ca tatăl lui.

— Iar eu aş fi gata să-mi pariez salariul pe un an că exact acelaşi lucru îl gândesc Charles şi Lydia despre fiul lor. Încearcă să te gândeşti la asta înainte de a-i condamna fără drept de apel.

— Aş vrea să cred că sunt nişte oameni cumsecade care au avut ghinionul să crească un copil rău... Totuşi, asta nu mă face să am mai multă încredere în ei ca în trecut.

Ajunseră aproape de casa familiei Damschroeder, în dreptul porţii din spate. Lori tremura, de furie dar şi de oboseală.

— E trecutul, Lori, îi şopti Matt. Concentrează-te de acum încolo asupra prezentului.

— Nu e deloc vorba de trecut ! Erau aici şi acum trei săptămâni, gata să pună din nou mâna pe băiatul meu !

Şi Lori se hotărî dintr-o dată să închidă subiectul o dată pentru totdeauna. Nu mai voia să asculte un alt punct de vedere, atât de diferit de al ei.

— Relaţiile mele cu bunicii lui Danny nu mă privesc decât pe mine !

— Înţeleg.

Matt își plecă privirea spre mâna lui Lori, care se sprijinea de brațul lui.

— Refuzi să auzi adevărul gol-goluț, chiar din gura propriului tău soț... asta e, nu-i așa?

Lori, căreia îi venea greu să susțină privirea calmă a lui Matt, îi lăsă brațul.

— Nu ești cu adevărat soțul meu, răspunse ea.

— Și tu nu ești femeia inteligentă și sensibilă pe care o credeam, îi răspunse Matt, cu o voce din care răzbătea o undă de regret.

Sentimentul de singurătate care o cuprinse dintr-o dată și strângerea de inimă pe care i-o produsese aceste simple cuvinte o lăsară fără glas.

Matt îi întoarse spatele și se îndepărtă fără să mai scoată vreun cuvânt.

*

* *

— Hai, Danny, n-ai terminat cu morcovii? se interesă Serena care stătea în fața chiu-vetei plasate sub fereastra bucătăriei. Îmi trebuie o groază pentru supa de diseară.

— Mai am doi de curățat, răspunse cu mândrie puștiul arătând cu degetul castronul

plin de pe masă. Și tu, mămico, ai terminat cu cartofii ?

— Aproape.

Lori se aplecă spre Danny, cu un cartof mare în mână, pe jumătate cojit.

— Ți-ai fi închipuit vreodată că o să contribuim la hrănirea unei familii așa mari ?

Tot tribul Damschroeder era așteptat în acea seară, în jur de douăzeci de persoane.

— Oh, nu ! exclamă Danny râzând. Parcă gătim pentru un restaurant întreg. Dacă aş avea și o tichie albă pe cap...

— Mi-am dorit întotdeauna să am un restaurant, mărturisi Serena aplecându-se să scoată din cuptor două tăvi de tartă cu mere. Casa asta era pe vremuri un han. Așezat pe drumul străbătut de diligențe de la Columbus la Cincinnati.

— Mi-a spus Matt, dădu Lori din cap.

În lungile ore petrecute la căpătâiul ei, în acele zile îngrozitoare care urmaseră trezirii ei din anestezie, Matt îi povestise o mulțime de amănunte despre familia lui. De unele își amintea. De altele nu. Dar ce își amintea cel mai bine era vocea lui Matt, joasă și liniștitoare, întotdeauna dinamică, întotdeauna încurajatoare, întotdeauna prezentă.

— Avem șase camere. Dar asta o știi, desigur. Și acum am rămas aici doar Ethan, Didi și cu mine...

— Și noi ! interveni Danny.

— Și voi ! se corectă Serena surâzând. Cea mai mare parte a timpului casa este goală. Mi-ar plăcea grozav s-o umplu cu mobilele vechi pe care mi le-au lăsat la părinții lui Ethan. Toate sunt îngrămădite în pod. Nu puteam să-i las pe băieții mei să le distrugă când erau mici. Acum, dacă aș putea, le-aș coborî pe toate, le-aș lustrui, aș pune tapete noi și aș transforma această casă într-un han, oferindu-le drumeților un loc de dormit și micul dejun.

— Și de ce n-o faci ? o întrebă Lori, punând în castron ultimul cartof curățat.

— N-am timp. Și nici bani. Și apoi, chiar dacă noi credem că Willow Creek e un mic paradis, nu există nici un motiv ca și turiștii să facă la fel. Suntem la o prea mare distanță și de Columbus și de Cincinnati ca oamenii să fie atrași să viziteze locurile și să-și petreacă o noapte aici.

Tăiase două bucăți de tartă și le pusese deoparte ca să se răcească.

— Dar e plăcut să visezi, adăugă ea.

— E un vis foarte frumos, conveni Lori.

Să fii stăpânul propriei tale afaceri nu-i trecuse niciodată prin minte. Se văzuse întotdeauna în postura de salariată a unei firme, cum era Carter, Finkbeiner și Strauss, muncind din greu toată viața ca să-și facă o carieră și să ajungă poate, într-o zi, vicepreședinte. O zi foarte îndepărtată, când va fi foarte bătrână. Se întreba totuși, adesea, dacă banii și siguranța pe care se înverșuna să le obțină pentru ea și Danny vor fi de ajuns să umple singurătatea care-i va însoți reușita.

Tunetul se auzi din depărtări. O furtună de primăvară amenința, chiar dinainte să vină Danny de la școală. Acum părea că se apropie.

— Sper că Matt și Ethan vor reuși să-și termine treaba la câmp înainte să izbucnească furtuna, spuse Serena aruncând o privire pe fereastră.

Fiindcă frații lui Matt erau toți ocupați în propriile lor gospodării, Matt se oferise să-l ajute pe tatăl său.

Bucătăria se întunecă dintr-o dată când norii se îngrămădiră pe cer. Tunetul răsună

și mai puternic. De data asta mai de aproape.

— Uhuuu ! făcu Danny cu ochii strălucitori. Se apropie !

— Vai de mine ! exclamă Serena care aruncase o privire pe fereastră. Am lăsat rufele afară.

Era ocupată cu tocatul cepei pentru mâncare.

— Vântul o să le smulgă de pe frânghie și o să le zboare prin toată curtea.

— Mă duc eu, se offeri Lori ridicându-se.

Se sprijini o clipă cu amândouă mâinile de masă ca să-și asigure echilibrul, apoi se îndreptă cu pași mici spre ușa din spate. Cu excepția unei ușoare slăbiciuni în piciorul stâng și a unei tendințe de a se bâlbâi puțin când era emoționată sau obosită, sechelele paraliziei aproape dispăruseră.

— Mulțumesc, îi spuse Serena suflând ca să-și îndepărteze de pe frunte o şuviță rebelă. Sunt deja în întârziere cu o jumătate de oră cu pusul fripturii la cuptor.

— Nici o problemă, răspunse Lori surâzând.

Nu aruncă decât o privire spre baston și-l lăasă acolo unde se găsea, sprijinit de perete,

după ușa. Drept vorbind, se săturase de corvezile menajere și această ocazie de a ieși la aer, în căldura umedă a acestei după-amiezi de aprilie, era binevenită.

Să aibă un restaurant era poate un vis pentru Serena, dar nu și pentru Lori. Cel puțin aspectele fizice : să facă de mâncare, curat și să fie la dispoziția clienților. În schimb implicațiile financiare care decurgeau din faptul de a-și pune pe picioare o afacere proprie o stimulau. Mai mult decât ar fi vrut s-o admită.

Un fulger brăzdă cerul, urmat îndeaproape de un tunet care o făcu să tresară. Lori nu-și amintea să fi fost vreodată expusă unei furtuni, fără protecția zidurilor înalte de beton și oțel. Se grăbi în direcția frânghiilor cu rufe, întinse în fundul curții.

Dincolo de straturile de lalele și narcise ale grădinii de lângă casă, hectare întregi de grâu verde se întindeau până la râul de la poalele colinei. Parcă o jumătate de univers se întindea la picioarele ei. Mai încolo, printr-o crăpătură de nori, soarele își arată fugar fața. În cealaltă parte, Lori zărea ploaia transformată de vânt în draperii de argint care se

așterneau asupra câmpului ca un nimb de vapori.

Tunetul, puternic și prelungit, acoperea duitul tractoarelor conduse de Ethan și Matt, care se grăbeau să semene cu porumb câmpul din spatele hambarului. Lori îi văzu făcând un ultim viraj și îndreptându-se spre casă. Rândurile erau atât de drepte și regulate, de parcă fuseseră trasate cu linia.

Lori terminase de strâns cearșafurile și prosoapele, când primele picături de ploaie se striviră de sol.

Întorcând capul, își dădu seama că ușile de la hambar erau închise. Matt și tatăl lui s-ar fi udat până la piele dacă ar fi trebuit să coboare de pe tractor să le deschidă. Ca să le evite această neplăcere, Lori puse grăbită în coș ultimul prosop și traversă aleea exact în momentul în care Ethan intra în curte. Hambarul era frate geamăn cu cel în care Matt trăia și lucra. Porțile erau grele dar surprinzător de ușor de deschis datorită balamalelor bine unse. Lori le împinse pe amândouă cât de departe putu.

Ethan conduse tractorul și semănătoarea agățată de el direct în fundul hambarului. În-

trerupse motorul și tăcerea bruscă amplifică zgomotul vântului și tam-tamul ploii pe acoperișul metalic.

— Matt mai are puțin, o anunță tatăl sărind jos.

— Bravo ! Ați făcut o treabă bună, aprecie Lori cu un surâs. S-ar zice că o să plouă cu găleata, remarcă ea ridicându-și ochii spre norii negri.

— Mda, confirmă Ethan. Tragem o goană până acasă ?

— Nu, o să mai aștept puțin aici. Știi că am treizeci și doi de ani și n-am asistat niciodată la o adevărată furtună ?

— E posibil ? se miră Ethan cu un zâmbet afectuos care semăna nespus de mult cu cel al fiului său. Atunci, trebuie s-o faci măcar o dată în viață. La New York nu sunt furtuni ?

Lori pufni în râs. O lua peste picior și ea știa asta.

— Ba da, bineînțeles. Dar știi, înăbușite de uriașii de sticlă, oțel și beton, își pierd mult din puterea de fascinație.

— E adevărat, trebuie să vezi o furtună dezlănțuindu-se la șes. Ca să-i apreciezi pu-

terea și caracterul supranatural. Deseori mă instalez cu Serena pe verandă ca să privim spectacolul. Vino cu noi !

— Sosesec într-o clipă, îi promise Lori.

Avea ochii fixați pe câmpul cu grâu verde care se ondula ca marea în bătaia vântului.

— Oh, la naiba ! exclamă ea. Am lăsat cosul cu rufe drept în mijlocul curții !

— Îl iau eu în trecere, îi promise Ethan. În curând o să devii o adevărată fată de la țară, să știi !

Din cauza unui tunet, Lori nu-i auzi această ultimă remarcă. Și nici zâmbetul indulgent care-o însoți, în timp ce pleca cu pași repezi spre casă.

Cădea o ploaie torențială când Matt ajunse și el în hambar. Doar atunci Lori își dădu seama că se găseau aici singuri, prinși de furtună. În câteva clipe, alea care traversa curtea se transformă în torent. Acum le era imposibil să mai ajungă până la casă.

Ea nu se mișcă, mulțumindu-se să se dea puțin înapoi, spre interiorul întunecos al hambarului, ca să evite stropii de ploaie. Îi datora scuze lui Matt pentru comportarea prostească din ajun. Fusese într-adevăr o reacție

exagerată. Și apoi, era timpul să abordeze problema anulării căsătoriei. Să rupă legăturile artificiale care-i rețineau.

— Am sosit ! strigă Matt sărind din cabina tractorului.

Mânele suflecate deasupra coatelor îi descopereau brațele musculoase, bronzate și acoperite de păr blond. Borul lat al pălăriei verzi îi lăsa chipul în umbră, dar dinții albi sclipiră când îi zâmbi lui Lori.

— Toate semințele sunt în pământ. Acum poate să plouă toată noaptea, e totuna.

— Felicitări.

Lori nu se putu împiedica să zâmbească la rândul ei. Un zâmbet datorat și faptului, își dădu seama, că Matt nu mai era supărat pe ea.

— Meriți un trofeu sau un premiu ! adăugă ea în glumă. Întotdeauna e o cursă contracronometru când semănați porumbul ?

— Destul de des, recunosc Matt. Dar de mult timp nu mai consider agricultura ca o cursă sau o luptă cu un adversar mai puternic. E un lucru pe care noi, familia Damschroeder, îl facem de o viață.

— Da, am înțeles asta.

— Ai înțeles ?

O privea cu multă atenție. Ochii lui cenușii erau la fel de întunecați și furtunoși ca și norii încărcăți de ploaie de deasupra capetelor lor. Când străbătu din doi pași mari distanța care-i separa, Lori nu se dădu înapoi, deși aproape că o atingea.

— Da, răspunse ea. Am cunoscut multe satisfacții în propria mea muncă, dar adevărul e că cifrele, indiferent de mărimea lor, rămân întotdeauna niște semne abstracte înscrise pe o hârtie. N-am cunoscut scadențe mai dramatice decât cele marcate de ceasul de la Bursă. N-am înfruntat-o niciodată pe Doamna Natură...

— Îți petreci viața muncind pentru a atinge scopuri invizibile și intangibile, remarcă Matt. Biata mea Lori... Există mult mai multe pe lumea asta decât banii și reușita în carieră.

Îi puse mâinile pe umeri și-i atinse fruntea cu buzele. Era un sărut mai ușor decât mângâierea unei pene, dar care arse pielea lui Lori ca un tăciune aprins. Trăsnetul căzu undeva prin apropiere și explozia o făcu să tresară. Matt se încruntă, apoi o cuprinse cu înfrigurare în brațe.

O mai atinsese deja în cursul săptămânilor trecute, ca s-o ajute să se așeze sau să se ridice din scaunul ei, pentru a o încuraja când revenea obosită și descurajată de la ședințele de gimnastică medicală. Dar niciodată n-o mai atinsese astfel. Niciodată în felul cum un bărbat atinge o femeie pe care o dorește. O femeie pe care o iubește. În acel moment pământul se cutremură sub puterea tunetului și Lori simți că o lasă picioarele. Inima îi bătea în același ritm nebun ca și ploaia, care cădea în rafale izolându-i de restul lumii.

— Incredibil, șopti ea, niciodată n-am...

— Nici eu, șopti Matt lipindu-și buzele de ale ei.

Acest al doilea sărut nu semăna deloc cu cel pe care-l schimbaseră în ziua căsătoriei lor. Atunci o sărutase cu blândețe. Dar acum gura lui era lacomă, insistentă și patima lui i se transmitea și lui Lori. Își deschise gura sub presiunea buzelor și limbii lui Matt. Lori tresări de surpriză. Trecuseră mulți ani de când nimeni n-o mai sărutase... și, de altfel, nimeni n-o sărutase așa vreodată. Ca și cum ea era femeia cea mai dorită din lume. Ca și cum nu se mai putea sătura de ea. Ca și

cum voia s-o posede acolo, imediat, în căpița de fân din fundul hambarului.

— Matt, nu, șopti ea pe un ton disperat.

Acum câteva minute își repeta în minte ce trebuia să-i spună ca să-l convingă că era timpul să pună capăt căsătoriei lor de conveniență. Acum era incapabilă să se gândească la altceva în afara buzelor lui Matt, a brațelor lui care-o strângeau. Gândurile ei mergeau și mai departe, trezindu-i dorința să devină **cu adevărat soția lui**, nu numai cu numele.

Își ridică mâinile spre pieptul lui, ca să pună puțină distanță între ei.

— Te rog, oprește-te. Nu trebuie.

Matt îi cuprinse cu blândețe chipul în mâini.

— Nu găsesc că facem nimic rău.

În penumbra hambarului, fața lui era indescifrabilă. Stătea nemișcat. Sub mâna ei, Lori îi simțea bătăile puternice și repezi ale inimii.

— N-am sărutat o femeie și nici n-am fost sărutat de o femeie cu atâta pasiune de multă vreme, îi mărturisi el. Dar pot încă să-mi dau seama când o femeie mă dorește la fel de mult cum o doresc eu.

— Asta n-ar face decât să complice lucrurile.

— De ce ? Doar suntem căsătoriți.

— Doar din interes.

— Lucrurile s-ar putea schimba.

Lori nu știa ce să gândească despre o asemenea propunere.

— Nu, răspunse ea cu tristețe.

Privi în jurul ei, ca și cum realiza pentru prima oară cât de străine îi erau aceste locuri.

Trăiau în niște lumi total diferite. Putea să creadă că Matt o iubește, nu din milă, ci fiindcă era într-adevăr capabilă să aducă ceva nou în viața lui. În schimb ea nu se putea mărgini la viața pe care i-o oferea el. Viața ei era la New York, nu la Willow Creek. Lori nu se simțea la locul ei aici, la fel cum nu fusese nici prima lui soție.

— Căsătoria noastră nu e decât un contract moral, îi reaminti ea. N-o putem transforma în realitate.

— Dacă tu ai vrea, eu aș fi gata să încerc.

Nu astea erau cuvintele pe care ar fi dorit să le audă Lori.

— N-ar merge, spuse ea. Eu nu sunt din partea locului. Vreau să plec mâine acasă,

adăugă ea ridicându-și ochii să-l privească pe Matt.

— În Manhattan ai fi mai aproape de bunicii lui Danny.

Lori inspiră profund, apoi dădu din cap.

— Știu. Dar o să mă descurc.

— De acord.

Matt se dădu înapoi cu un pas, lipsind-o brusc de căldura brațelor sale, de forța lor, de curajul pe care i-l inspirau ele.

— Doctorul Scarpelli îți permite să pleci?

— Nu știu. Dar o să-l întreb mâine. Eu... eu... nu mai pot rămâne mult timp aici, Matt.

Pronunțase această ultimă frază cu un ton jalnic. Niciodată nu și-ar fi imaginat că-i va fi atât de greu să-l anunțe pe Matt că se vor despărți. Chipul lui purta o mască indescifrabilă sau poate era o iluzie datorată jocului de umbre și lumini din hambar. Sau pur și simplu se simțea ușurat...

— În acest caz, n-o să-ți fac nici o greutate, declară el. Imediat ce doctorul îți va permite să pleci, vom începe procedura de anulare a căsătoriei. Asta vrei, nu-i așa ?

Lori își plecă privirea spre mâna ei stângă și pe verigheta simplă din aur pe care o pusese pe deget în ziua de Sfântul Valentin, ca

să n-o mai scoată niciodată de atunci. Dacă Matt o iubea îndeajuns ca să vrea să rămână cu el, nu avea decât să i-o spună. Precis că i-o va spune.

Așteptă. Dar Matt nu mai rosti nici un cuvânt.

— Asta vreau, șopti ea atunci. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Te las pe tine să te ocupi de demersurile necesare... Nu mai plouă. Vrei să te conduc până în casă ?

— Mă descurc și singură.

— În acest caz te las, fiindcă am o mulțime de treburi pe cap.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre partea din spate a hambarului scufundat în întuneric. Lori îl privi plecând. Și i se păru că inima ei o s-o ia din nou razna.

CAPITOLUL VI

— Cum ? Se revoltă Lori. Vreți să mai rămân în Ohio încă șase săptămâni ? Dar de ce ?

— Conștiința mea profesională nu-mi permite să vă dau drumul înainte de trecerea acestei perioade, răspunse liniștit doctorul Scarpelli. Sunteți încă slăbită.

— Dar nu mă poate îngriji Gertrude ?

— Am discutat deja cazul dumneavoastră cu cumnata mea, îi aduse la cunoștință chirurgul. Și a fost de aceeași părere cu mine că o întoarcere prematură la New York și la stilul de viață pe care îl aveți înainte de operație ar avea consecințe ireparabile pentru sănătatea dumneavoastră.

— Ați putea să fiți mai concret ?

În același timp Lori se gândea la consecințele acestei prelungiri de șase săptămâni. Nu putea rămâne atât de mult timp căsătorită cu

Matt fără să riște să se îndrăgostească lulea de el.

— S-ar putea ca sechelele survenite în urma operației să nu dispară niciodată, adăugă doctorul Scarpelli.

— Fiți mai explicit, vă rog !

— Veți rămâne cu unele... greutateți în vorbire. Starea permanentă de oboseală v-ar reduce capacitatea de concentrare. Poate nu vă veți putea debarasa niciodată complet de baston. Pe scurt, doamnă Damschroeder, serioase handicapuri în munca dumneavoastră.

Lori se foi pe scaunul ei. Trebuia să recunoască faptul că doctorul avea dreptate.

— Dar vreau să mă întorc la New York, gemu ea.

Cu coatele sprijinite de biroul lui, doctorul o privea cu atenție.

— Ținând cont că de acum cunoașteți riscurile și sunteți destul de inteligentă ca să le evitați, accept să-mi reconsider hotărârea peste trei săptămâni. Mai mult de atât nu pot face. Veți vedea, doamnă Damschroeder, timpul trece foarte repede. Am crescut într-o fermă din Pennsylvania și știu că totdeauna se petrece ceva interesant. Destindeți-vă, apreciați

clipele de liniște care vă mai rămân și vindecați-vă. Și veți ajunge la New York în mai puțin timp decât credeți.

— Sper că asta se va întâmpla cât mai repede, doctore. Da, sper.

*
* *
*

— Matt ?

— Aici sunt, răspunse tânărul bărbat scotându-și capul din spatele tractorului lui John Deer, pe care tocmai îl repara. Te-ai întors deja ?

Linda, sora lui Matt, o condusesese pe Lori la Columbus pentru ședința de gimnastică și vizita la doctorul Scarpelli. De la sărutul din hambar, Matt și Lori abia dacă mai schimbaseră câteva vorbe.

— Ai o clipă ca să-ți spun ceva ? întrebă ea fixând un punct imaginar de deasupra capului soțului ei.

— Da, bineînțeles.

Își șterse mâinile de o cârpă.

— Cum a mers ședința de gimnastică ?

— Impecabil.

— Și întrevederea cu doctorul Scarpelli ?

— Mai puțin bine. Cred că nu trebuie să plec la New York mai devreme de șase săptămâni.

— Nu asta doreai să auzi, nu-i așa ?

— Nu. Și sunt... demoralizată. Nu pot să mai stau așa mult timp pe capul părinților tăi.

— Danny și tu nu sunteți deloc o povară pentru ei, te asigur de asta. Tata și mama sunt fericiți să vă aibă lângă ei.

Lori așteptă, sperând și temându-se totodată că el are și ceva mai personal de adăugat. Dar Matt rămase tăcut.

— Îți mulțumesc, reluă Lori cu o politețe un pic formală. Totuși, m-am hotărât să mă mut din nou în casa Gertrudei.

— Cum dorești, răspunse Matt pe același ton formal.

— Și o să consult un avocat în vederea anulării căsătoriei. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Poate ar fi bine să nu grăbești lucrurile...

— De ce ?

Lori simți cum i se accelerează pulsul. O să-i ceară acum să-și schimbe proiectele și să rămână cu el ? În același timp, în mintea ei, ca într-un film, trecură în grabă ima-

ginile unor zile, nopți și ani petrecuți lângă Matt. Viitorul. Un viitor împreună, ca o adevărată familie. Ce vis plăcut. Era în fond ceea ce dorea mai mult pe lume...

— Sosesc bunicii lui Danny, o anunță Matt.

Visele nebunești ale lui Lori se risipiră brusc.

— Dar de unde știi ? N-au dat semne de viață de mai multe săptămâni.

— Probabil asta e și motivul pentru care au decis să se deplaseze, răspunse Matt pe un ton rece. Au telefonat azi-dimineață, după plecarea ta. Vor fi aici mâine după-amiază.

— Așa repede ?

— Mama i-a invitat să rămână la noi peste noapte.

— Oh, nu ! exclamă Lori simțindu-se cuprinsă de neliniște. De ce a făcut asta ?

— Am mai vorbit despre asta, Lori. Nu sunt niște oameni răi, afirmă Matt cu mult calm.

Lori se lupta cu spaima care amenința s-o cuprindă. Dar acum era mai puternică. Le va face față.

— Știu, recunosc eu ea. Mi-ai mai spus-o !

Își ridică ochii ca să-l privească. Expresia lui, neutră, nu te lăsa să-i ghicești gândurile. O clipă doar. Lori ezită căutând cuvintele potrivite.

— În fundul inimii mele, mi-ar plăcea să te cred. Dar mi-e frică de ei. Câteodată mă intimidază chiar.

— N-ai nici un motiv, să știi, îi răspunse Matt surâzând.

Lori îi surâse la rândul ei.

— Am parcurs un drum lung în ultimii opt ani. Totuși, în privința părinților lui Danny, îmi vine greu s-o recunosc, dar am rămas tânăra fată terorizată care eram la douăzeci și trei de ani.

— Și ei au îmbătrânit. Poate acum sunt mai înțelepți. Acordă-le o șansă.

— Oricum, mama ta nu mi-a lăsat de ales.

Cu un nou surâs, Lori îl făcu pe Matt să înțeleagă că nu era supărată pe Serena din cauza asta. Să oferi ospitalitate cuiva făcea parte din natura generoasă a Serenei. Nu făcuse oare la fel și cu ea? În aceste condiții, de ce ar fi făcut excepție în privința lui Charles și Lydia?

— Mama este o mare familistă, adăugă Matt. Consideră necesare legăturile dintre

bunici și nepoți. Danny e singurul lor nepot, nu-i așa !?

— Da.

— Copiii sunt un magnet foarte puternic.

— Vrei să ai copii, Matt ?

Lori nu știa de ce-i pusese această întrebare foarte periculoasă și foarte personală. Dar voia să știe.

— Mi-ar plăcea foarte mult, mărturisi el privindu-și mâinile. Dar tu ? Mai vrei să ai și alții ?

— Eu... nu știu. E foarte greu să crești singură un copil.

Matt făcu un pas înainte.

— Nu mai ești singură.

— Nu. Acum am prieteni. Oameni care îmi vor binele... așa ca părinții tăi.

— Nu mă refeream la părinții mei, remarcă Matt cu o voce gravă și răgușită.

— Știu... Și n-ar fi trebuit niciodată să-ți pun acea întrebare. A fost necinstit din partea mea, dată fiind situația în care ne aflăm.

— Am putea fi mai mult decât prieteni, reluă Matt.

Nu se apropiase de ea, dar silueta lui îi ascunse brusc lumina soarelui. Lori nu mai

avea altundeva să se uite decât în ochii lui.

— Eu... nu știu.

El se aplecă, ca pentru a o săruta. Lori nu știa cum să-și potolească bătaile năvalnice ale inimii.

— N-ar merge, Matt.

— Merge deja, spuse el apropiindu-și buzele de ale ei. Știi că e ceva între noi...

Lori își adună toată voința ca să nu răspundă sărutului lui. Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii, dar și le reținu strângând puternic din pleoape.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matt ridicând capul.

— Confunzi afecțiunea și simțul responsabilității cu... altceva, Matt. Nu vreau mila ta.

Vocea lui Lori se frânse și își înghiți lacrimile.

— N-o să te las să comiți o asemenea eroare.

— Pe naiba, nu confund nimic! Și mila e într-adevăr ultimul lucru pe care l-aș încerca pentru tine. O să ți-o dovedesc.

— Nu.

Lori îi puse mâna pe piept ca să-l țină la distanță.

— N-o să te las să faci un lucru pe care-l vei regreta. Nici tu, nici eu nu ne putem permite să confundăm dragostea cu recunoștința.

— Și tu ce simți pentru mine ? Recunoștință ?

— Da, Matt. Și îmi pare rău.

Era o minciună sfruntată, dar dacă se putea salva mințind... Totuși, din tot sufletul ei, Lori îl dorea pe Matt Damschroeder.

— Nu pot să cred că nu-ți dorești la fel de mult ca și mine să reușim, remarcă Matt dându-i drumul.

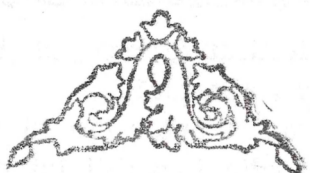
Aerul rece înlocui căldura mâinilor lui și Lori se înfioră. Numai de n-ar băga și el de seamă.

— Nu mint niciodată, afirmă ea.

Se forță să-l privească în ochi și expresia pe care o citi în ei o răni până în adâncul inimii.

— Niciodată.

CAPITOLUL VII

Luna mai fu și mai frumoasă decât aprilie. Un timp care părea fermecat. Plante și flori încolțeau, creșteau și înfloreau sub ochii tăi. Niște pisoi, născuți în ultimele zile ale iernii, coborâră din pot pe urmele mamei lor, care se tolăni în iarba moale la soare ca să le urmărească zbenguielele.

O cutie plină cu pușori galbeni sosi cu expresul de la o fermă din Arkansas și Danny fu însărcinat cu îngrijirea și hrănirea lor.

Lori nu-l văzuse niciodată atât de absorbit de o activitate. Veghea asupra lor cu gelozia unei cloști. Le puneă mereu apă proaspătă, le cântărea mâncarea și, cu grija unui farmacist, le adăuga picături de vitamine în rația de alimente. Când se întorcea de la școală, gonea câinii și pisicile și-i scotea în curte pe micii lui protejați ca să ciugulească viermi și insecte prin iarbă. Pe scurt, se pur-

ta ca un adevărat fermier, ca și cum se născuse și crescuse la țară.

Dar cel mai uimitor era să descoperi în Charles și Lydia tovarășii lui cei mai entuziaști.

Trecuse deja o săptămână de când bunicii lui Danny se instalaseră la ferma Damschroeder. Și trebuia să recunoști că totul era în regulă. Înainte de sosirea lor, Lori își anunțase intenția de a se muta înapoi în casa familiei Bengtson, dar Serena insistase ca ea și Danny să rămână în continuare sub acoperișul ei. Era timpul, susținea ea, ca Lori să nu mai fugă de o realitate pe care n-o putea schimba. Și pe urmă Danny, după părerea ei, trebuia să-și cunoască mai bine bunicii.

Instalată în fața albiei unde frământa a luatul pentru pâine, Lydia o chemă pe Lori la fereastră.

— Uită-te la Lydia cu câtă plăcere se ocupă de grădinărit.

Amândouă o priviră în tăcere pe bunica lui Danny care plivea morcovii în grădina Serenei. Charles nu era cu ea. Lori presupuse că a plecat la pescuit cu Ethan, pe malul râului din apropiere.

— Gândește-te puțin că Lydia n-a avut niciodată o grădină, reluă Serena pe un ton neîncrezător. Nici nu-mi închipui o viață dusă între patru pereți de beton, în mijlocul orașului.

— Nu e chiar cazul Lydiei și al lui Charles... Au o locuință frumoasă situată într-un golf.

Mai degrabă ea și Danny trăiau între patru pereți dintr-un imobil de beton...

— Nu-i același lucru, declară Serena.

— Ai dreptate. Nu-i deloc același lucru.

— De ce nu te duci afară s-o ajuți pe Lydia ?

— Nu știu, răspunse Lori fără pic de entuziasm.

— Momentul e foarte potrivit să vă cunoașteți mai bine, fiindcă e un loc care face să dispară diferențele. Dă-i șansa asta, Lori, dacă nu pentru tine, măcar pentru Danny.

*

*

*

— Vrei să te ajut ? îi propuse Lori îngeununchind cu precauție.

Nu avea încă destulă încredere în Lydia Michaelson ca să-și permită să dea dovadă de vreun semn de slăbiciune în prezența ei.

Cum s-ar simți dacă și-ar pierde echilibrul și ar cădea lată printre straturile de legume, numai fiindcă era prea mândră să mai iasă cu bastonul ?

— Vrei să mă ajuți să leg vrejurile de roșii ? o întrebă Lydia. Serena susține că vine furtuna. N-aș vrea să fie rupte de vânt.

Lydia era îmbrăcată într-o bluză albă de bumbac și niște pantaloni mulați pe corp, care, chiar murdăriți ici și colo de pământ, nu-și pierduseră din eleganță. Pe vremuri, probabil că Lori s-ar fi îmbrăcat la fel. Dar azi își pusese blugii și un tricou și-și făcuse o coadă de cal.

— Da, e o idee bună, aprobă ea aruncând o privire spre cer. E adevărat că va fi furtună. O simt.

— O simți ? Eu n-am știut niciodată să prezic timpul ! Dar cred că e un talent pe care-l capeți repede trăind în sânul naturii. Să lucrezi în grădină, să mergi prin pădure sau de-a lungul râului. Să mănânci bunătățile pe care le pregătește Serena, să lenevești pe verandă privind apusul soarelui. Cred că niciodată n-am apreciat o vacanță așa de mult ca pe asta.

Cu dosul mâinii, își îndepărtă o șuviță de pe frunte, lăsând o dâră de pământ negru pe față.

— Dar n-ai venit doar ca să mă ajuți să leg roșiile sau să vorbim despre timp, nu-i așa ?

— Nu, recunosc Lori inspirând profund. Am venit să vorbim despre Danny.

— E un puști formidabil, Lori. Charles și cu mine suntem mândri de felul cum l-ai crescut.

Și Lydia o privi drept în ochi pe Lori.

— Mulțumesc, răspunse aceasta din urmă fără să știe prea bine dacă ar trebui să adauge ceva.

Dar Lydia continuă fără să mai aștepte, ca și cum vorbele ei erau de mult gândite :

— Regret toată dușmănia și lipsa de înțelegere care a existat între noi în trecut. Charles și cu mine eram conștienți de slăbiciunile lui Kevin, dar era fiul nostru și încercam să-l scuзам. Dacă ar fi posibil să dăm timpul înapoi și să reluăm totul de la zero... Cred că noi suntem de blamat la fel ca și el.

— Nu sunteți responsabili de faptele fiului vostru, Lydia.

— Așa mi-a spus mereu și Charles. Totuși, nu cred că există vreo mamă pe lume pe care să n-o privească faptele copiilor ei, chiar dacă aceștia sunt adulți. Mi-e rușine s-o recunosc, dar cred că am vrut să ți-l iau pe Danny ca să repar prin el erorile pe care le-am comis cu tatăl lui.

Își plecă ochii spre mâinile ei și Lori constată că ele tremură puțin.

— Pe urmă, am căutat doar un mijloc să mă apropii de voi. Te rog să mă ierți, Lori. Niciodată n-am căutat în mod deliberat să vă fac necazuri.

— Nu e nimic de iertat, afirmă Lori plină de sinceritate. Și-mi reproșez că l-am împiedicat să vă cunoască mai bine și să profite de dragostea singurei familii pe care o are pe lume.

Lui Lori abia îi venea să creadă ce se petrecea. De acum înainte devenise posibil să privească viitorul în față, să ierte și să dea uitării trecutul.

— Sper ca într-o zi, încheie Lydia, să putem fi prietene.

Dacă ochelarii de soare îi ascundeau ochii, accentul vocii îi trăda intensitatea emoției.

— Și eu sper, mărturisi Lori.

— Este incredibil că am ajuns la această înțelegere reciprocă acum că am ajuns să trăim la sute de kilometri distanță, când atâția ani am trăit unii lângă alții fără să ne vedem.

— Danny și cu mine nu vom rămâne în Ohio, Lydia, o anunță atunci Lori. Vom pleca la New York, imediat ce mi-o va permite doctorul Scarpelli.

Lui Lori îi venea greu să găsească cuvintele potrivite. Niciodată n-ar fi crezut că-i va fi atât de greu să-i explice Lydiei situația.

— Matt și cu mine am încheiat o căsătorie de conveniență. Vom trece la anularea ei cât mai curând posibil.

— O căsătorie de conveniență Te-ai căsătorit cu Matt Damschroeder numai pentru a ne împiedica să-l luăm pe Danny ?

Lydia rămase nemișcată, cu o tulpină în mână și cu o bucată de sfoară în cealaltă.

— Da. Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, știam că Matt și minunații săi părinți ar fi fost cea mai bună familie din lume pentru Danny. În momentul când am făcut-o mi se părea singurul mod de rezolvare a situației.

— Dar Matt...

Lydia crezu că e mai bine să nu-și termine fraza.

— Îmi pare rău că a trebuit să recurgi la asemenea mijloace extreme ca să nu ți-l putem lua pe Danny.

— Și mie, recunoscui Lori. Și desigur că mai mult decât ție.

*
* *

Furtuna se declanșă la sfârșitul după-amiezii, mai violentă decât oricare alta din acea primăvară. Radioul și televiziunea lansară mai multe buletine excepționale pentru a pune populația în gardă. Ethan și Matt începură să pândească cerul de pe verandă ca să repereze norii vestitori ai primejdiei. Cei-lalți se grupaseră în bucătărie, gata să coboare în pivniță la cel mai mic pericol.

Afară arborii se îndoiau sub puterea vântului. Crengile trosneau și se rupeau, apoi erau proiectate prin curte și se loveau de zidurile casei. Charles, în picioare în fața ușii de la bucătărie, privea potopul, în timp ce Serena își vedea de treburile ei, ținându-se

cu prudență departe de fereastră. Lydia și Danny reconstituiau un puzzle pe masa de bucătărie. Lydia tresărea la fiecare tunet.

— Bunico ! îi spuse Danny râzând. Doar nu ești un copil mic ! Nu e decât o furtună.

— Da, dar e cea mai rea din câte am văzut vreodată. Noi nu avem furtuni atât de violente în Long Island.

— Poate va fi o tornadă. Mi-ar plăcea să văd una, mărturisi Danny, cu un amestec de teamă și speranță.

— Dacă s-ar întâmpla ceva, pușorii tăi riscă să-și piardă penele, îl avertiză mama lui.

Danny se încruntă, meditănd la această eventualitate.

— Dar ar fi genial să vedem așa ceva. Aș putea să le povestesc prietenilor mei de la New York. Ei n-au fost niciodată la țară.

— Vă sfătuiesc să coborâți cu toții în pivniță, interveni atunci Ethan intrând în bucătărie.

— Oh, Ethan ! șopti Serena pălind. Doar n-o să-mi spui că vine tornada ? Didi n-a sosit încă de la școală, trebuia să joace un meci de baschet în seara asta...

— Doar n-o să fie sfârșitul lumii, scumpa mea, o încurajă soțul ei. Dar am impresia că vom înfrunta o furtună de o violență rar întâlnită.

— Să ne grăbim cu toții ! ordonă Matt intrând la rândul lui. .

Dar era deja prea târziu. Încăperea se scufundă brusc în întuneric în timp ce furtuna zgâlțâi casa din toate încheieturile. Lori văzu pomii din curte frângându-se sub puterea vântului. Grindina începu să răpăie pe acoperișul de ardezie și în geamuri. Matt împingea din toate puterile ușa din spate ca s-o închidă, când o a doua rafală, încă și mai puternică, mătura curtea fermei. Cu un vuiet îngrozitor acoperișul de la hambar se ridică, înainte să cadă cu un zgomot infernal, zguduind casa din temelii.

Serena își înăbuși un strigăt, în timp ce Ethan trase pe înfundate o înjurătură. Toți ceilalți rămăseseră ținuiți locului, cu nervii încordați la maximum.

Înainte ca cineva să fi putut face vreun gest, Matt se repezise spre ușă.

— O să întrerup electricitatea, urlă el peste umăr înainte să se năpustească în mijlocul potopului. Nu vă mișcați !

— Oh, Doamne ! gemu Serena fugind spre uşă.

Ethan o opri.

— Nu ieşi acum. E periculos.

— Dar hambarul... fânul... fulgerul ?

— Se ocupă Matt. Şi ca să fim siguri, o să chemăm imediat echipa de pompieri.

— Da, ar fi bine să facem asta, în cazul în care... Şi maşinile ?

— Se pot înlocui. Slavă Domnului că n-a fost nimeni rănit.

La fel de repede precum venise, furtuna se deplasă spre est, ducând cu ea tunetele, fulgerele şi grindina devastatoare. Toţi ieşiră atunci pe verandă ca să privească în tăcere hambarul distrus. Ploaia continua să cadă torenţial, înecând totul. Dar Matt nu apărea.

— Nu voiam cu adevărat să vină o tornadă, gemu Danny cu chipul plin de vinovăţie.

— Bineînţeles că nu, scumpul meu, îl consolă Lori. A fost doar o coincidenţă. Şi apoi, Ethan a spus că n-a fost chiar o tornadă. Şi n-a fost din vina ta.

— Da, dar am zis că mi-ar plăcea şi uite că hambarul e distrus. Şi unde e Matt ?

Lori era pe cale să-și pună aceeași întrebare. Se gândea la toate lucrurile pe care ar fi dorit să i le mărturisească, pe care simțea nevoia să i le mărturisească, întrebându-se acum dacă va mai putea face vreodată asta.

— E în hambar, la adăpost de ploaie, afirmă ea, alungându-și gândurile sumbre. Nu fi îngrijorat. Matt e bine. Și știe ce are de făcut.

— Da, dar dacă vântul începe iar și ce a mai rămas din hambar se prăbușește peste el ?

— Asta n-o să se întâmple, fiule, răspunse Charles mângâindu-l pe cap. Matt este inteligent, n-ar rămâne înăuntru dacă ar fi vreun pericol. Și... ce părere ai, dacă am merge după ce stă ploaia ca să vedem ce-ți fac pușorii ?

Danny dădu din cap cu un aer ușurat.

— De acord, bunicule. Și dacă zici tu că Matt e bine, te cred.

— Mulțumesc, Charles, spuse Lori, recunoscătoare.

— Ascultați, aud sirena pompierilor, anunță atunci Serena. Slavă Domnului că au ajuns deja.

Își însoți bărbatul în curte, urmată îndea-
proape de Lori și ceilalți. Mașina roșie a
pompiерilor se vedea cotind pe aleea de la
poalele colinei. În spatele ei se zărea mașina
șerifului, ca și numeroase alte vehicule, mari
sau mici, conduse de voluntari care-i ajutau
pe pompieri. Sau cel puțin așa presupunea
Lori. Frații lui Matt încheiau coloana, înso-
țiți de cel mai apropiat vecin al familiei
Damschroeder, urcat pe buldozerul pe care
il conducea la toate lucrările de terasament
din regiune.

— Am cerut prin radio companiei de elec-
tricitate să taie curentul pe timpul cât re-
parăm stricăciunile, anunță primarul sărind
din cabina camionului pompierilor.

Lori abia recunoscuse în persoana aceasta
îmbrăcată într-un combinezon de un galben
fluorescent și încălțată în bocanci grei, pe
bărbatul slăbuț, în vârstă, care o căsătorise
în luna februarie. Iar pe casca lui se putea
citi că e șeful pompierilor voluntari din
Willow Creek. La țară toată lumea se ocupa
de problemele întregii comunități.

Duduitul unui alt motor se făcu auzit a-
coperind vacarmul care domnea în curtea fer-
mei. Câteva secunde mai târziu, Matt își fă-

cea apariția din hambar conducând batoza familiei Damschroeder. Cabina era pe jumătate strivită și alte părți ale vehiculului, al căror nume Lori nu-l știa, păreau destul de afectate dar utilajul mergea încă.

Matt îl parcă în cealaltă parte a curții și sări jos. Lori simți brusc că o lasă picioarele. Abia acum își dăduse seama cât de frică îi fusese pentru el. Când își ridică privirea spre acoperișul hambarului, spre grinzile prăbușite, spre țiglele smulse și cablurile electrice care atârnau, crezu că o să-i stea inima în loc. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Matt și n-ar mai fi avut niciodată ocazia să-i mărturisească... dragostea ei ?

Evidența o frapă cu aceeași violență ca și furtuna. Îl iubea. Și nimic pe lumea asta nu putea schimba lucrurile.

— Îmi pare rău, spuse Matt apropiindu-se de tatăl lui, aflat doar la câțiva pași de ea. Cele două tractoare sunt prinse sub acoperiș. Restul materialului nu pare să fi suferit prea mult, dar degajarea locului ne va da bătaie de cap.

— O să se facă, fiule, răspunse Ethan bătându-l pe umăr. Suntem asigurați și să știi că la viața mea am văzut lucruri și mai rele.

Cel mai important e că ai scăpat nevătăma din asta. Să nu te întorci acolo până nu se ridică acoperișul.

— Nu e așa îngrozitor cum ai impresia de afară. Și apoi, trebuie să scoatem semănătoarea ca să avem loc să degajăm restul. Grinzile principale se pare că au rezistat.

Ethan clătină din cap.

— Cred și eu. Străbunicul meu a construit hambarul ăsta din lemn de nuc. Grinzi groase de cincizeci de centimetri. O construcție menită să reziste cel puțin douăsprezece generații.

— Și va dura, tată. Numai să-i punem un acoperiș nou...

— Matt ! Ești bine ? exclamă Serena fugind spre ei din celălalt capăt al curții. M-ai speriat îngrozitor ! Am crezut că hambarul s-a prăbușit peste tine.

— Nu hambarul ăsta, mămico, răspunse Matt privindu-și tatăl. Un hambar făcut pentru cel puțin douăsprezece generații !

— Ei bine, eu am îmbătrânit aproape cu atât într-o singură după-amiază, afirmă Serena.

— Și tu, Lori, o întrebă Matt ca și cum își dăduse seama abia acum de prezența ei, tu cum te simți ?

Și se apropie de ea.

— Foarte bine, susținu ea.

Mascându-și emoția sub un zâmbet, își uită toarse ochii spre hambarul pe jumătate distrus, spre cer, indiferent unde numai spre el nu, speriată că i-ar citi sentimentele în privire.

— Ce furtună ! comentă ea.

— O furtună afurisită, da, fu el de acord. Lori...

— Da ?

În apropierea lor, unul din voluntari chema prin stația portabilă de radio pe cineva cu un elevator și cricuri solide ca să ridice acoperișul. Alte camioane încărcate cu prieteni și vecini continuau să intre în curte.

— Eu... nimic.

Era prea multă lume și prea multă animație în jurul lor. Matt se mulțumi să dea din cap.

— Doamne ! exclamă Serena ștergându-și lacrimile de ușurare și recunoștință. Cum o să dau de mâncare la atâta lume dacă nu e curent electric.

— O să reușești, buna mea nevastă, o asigură soțul ei, cuprinzându-i umerii cu brațul. Și, după câte văd eu, o să ai ajutoare.

Ridică mâna ca să-i salute pe diverşii membri ai congregaţiei lor religioase, pe care Lori îi cunoscuse în timpul iernii. Femeile duceau nişte coşuri mari şi termosuri.

— Matt, Ethan, e nevoie de voi aici ! îi strigă Art Yoder, vecinul lor cu buldozerul. Unde vreţi să pun toate rămăşiţele astea ?

— Ah, uite că la asta nu m-am gândit... recunosc Ethan. Ascultă, îngrămădeşte-le toate lângă hambar. O să vedem la sfârşit ce facem cu ele.

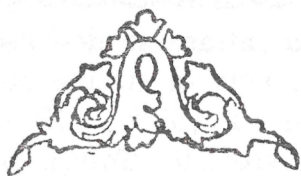
— Lemne de foc pentru sărbători ! bombăni Art Yoder înainte de a se urca din nou în cabină.

— Ai grijă de tine, îi şopti Matt lui Lori înainte să se îndepărteze de ea.

Asta o fi vrut să-i spună adineaori ? Sau altceva ? Sentimentele pe care-şi dăduse seama că le nutreşte pentru Matt dădeau acum alt înţeles fiecăreia din vorbele lui.

— O să am grijă, îi promise ea. Nu fi neliniştit.

CAPITOLUL VIII

Abia după miezul nopții, ultimii prieteni și vecini ai familiei Damschroeder părăsiră locul și casa se scufundă în întuneric. Toți adormiră frânți de oboseală, în afară de Lori. Muncise cot la cot alături de celelalte femei pentru a le pregăti mâncare caldă și răcoritoare bărbaților care se speteau în hambar și în curte. Cineva avusese ideea să aprindă în grădină un foc mare, din materialele care nu se mai puteau recupera, și instalară grătarul. Spre marea ușurare a tuturor, casa fu reconnectedă la rețeaua electrică înainte de căderea nopții.

Prea obosită de evenimentele de peste zi ca să-și poată găsi somnul, Lori coborî din nou în bucătărie în timp ce toată lumea dormea. Spera că încă o ceașcă de ceai de mentă o va deconecta, făcând-o să-și dea uitării oboseala și neliniștea.

Ușa de la intrare se deschise, apoi se închise la loc. Lori își strânse cu cordonul rochia de casă din bumbac. Nu era nici îngrijorată, nici speriată. Totuși, brusca apariție a lui Matt o făcea să se simtă încurcată. Din cine știe ce motiv, el era încă treaz și probabil că văzuse lumina de la fereastra bucătăriei. Se întoarse spre el cu zâmbetul pe buze. Dar tânărul bărbat nu-i zâmbi.

— Ce faci aici la ora asta ? o întrebă el, înainte ca ea să fi avut timp să-i pună aceeași întrebare.

Avea părul umed, ca cineva care tocmai ieșise de sub duș. Lori murea de dorință să-l atingă, acolo unde prin deschizătura cămășii se zărea părul negru de pe piept. Dorea chiar să-și lipească buzele de acel loc. Era așa de aproape de ea încât îi simțea mirosul amărui al apei de colonie și căldura trupului lui parcă străbătea țesătura ușoară a rochiei de casă.

— Îmi făceam un ceai, îi explică ea arătându-i ibricul. Vrei și tu unul ? îi oferi ea.

În același timp, se feliță în gând pentru tonul neutru, care nu lăsa să se bănuiască nimic din senzualitatea gândurilor ei.

— Nu.

Vocea lui Matt era puțin răgușită. Din cauza oboselii, supărării sau unei alte emoții pe care Lori nu reușea s-o ghicească ?

— Am văzut lumină și am vrut să știu cine mai e în picioare la ora asta.

— Toată lumea a adormit repede, spuse Lori.

— De ce n-ai făcut și tu la fel ?

— Cred că sunt prea obosită.

Privirea lui Matt se umbri la fel ca norii care întunecaseră Willow Creek în această după-amiază.

— Ți-am zis să ai grijă de tine.

— Dar m-am menajat ! se apără Lori. Părinții tăi, chiar Lydia și Charles, au muncit mult mai mult decât mine azi și ei sunt de două ori mai în vârstă decât mine.

— Dar nici unul din ei n-a înfruntat moartea acum trei luni.

Matt se apropie și mai mult de ea și Lori se ridică în picioare ca să nu se lase dominată de statura lui înaltă.

— Asta a fost acum trei luni, reluă ea. Acum mă simt perfect.

Dar mâinile ei sprijinite de masă o trădau prin tremurul lor și simțea că în curând o s-o

lase și picioarele. De ce corpul ei o trăda într-un moment atât de critic ?

— Ce vorbești ? ripostă Matt luând-o în brațe. Dacă-ți dau drumul acum, ai cădea la picioarele mele ca o păpușă de cârpă.

— Nu-i adevărat.

Protestul lui Lori nu fu însă decât un murmur slab. Atingerea mâinilor lui Matt parcă o fulgerase. Se simțea paralizată, dezorientată, plutind în timp și spațiu. Dacă își imaginase că va putea uita sau nega descoperirea ei din cursul după-amiezii, acum înțelegea că e doar o iluzie. Îl iubea. Îl iubea cum nu mai iubise până acum și cum nu va mai iubi vreodată.

Când își aplecă puțin capul ca s-o sărute, Lori crezu că va fi purtată ca Dorothy de tornada care o depusese în celebra țară a vrăjitorului din Oz. Mâinile ei înconjură gâtul lui Matt, degetele ei răsfiră părul lui mătăsos, așa cum visase adesea s-o facă. Apoi răspunse cu patimă sărutului, lăsând inima și simțurile să-i întunece rațiunea, uitând în aceste clipe fermecate de noțiunile de bine și rău, de drept și nedrept, de pericol.

Când Matt se îndepărtă de ea, Lori reveni cu tristețe cu picioarele pe pământ.

— Matt, te rog, nu...

— De ce nu ? spuse el pe un ton tandru. Doar suntem căsătoriți.

— Să nu mai repeți niciodată asta.

Era cam încordată, hotărâtă să nu se mai lase prinsă în vraja brațelor lui.

— Niciodată n-ar fi trebuit să las pe cineva să creadă că avem o căsătorie adevărată. Am greșit, dar așa era mai ușor decât să dau explicații. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău, repetă Lori înghițindu-și lacrimile de oboseală și frustrare.

— Mie nu-mi pare rău, se pronunță Matt. Puțin îmi pasă de ce gândesc oamenii. Nu de gura lor doresc să avem o căsătorie adevărată.

— Dar reputația ta...

Matt începu să râdă.

— Reputația mea ? Dacă facem caz de morala victoriană, trebuie să ne gândim mai degrabă la reputația ta.

— Nimeni din anturajul meu nu este la curent cu căsătoria noastră, îi reaminti Lori. În afară de Charles și Lydia. Dar i-am spus Lydiei adevărul în această după-amiază, adăugă ea după câteva clipe. Și se pare că ei nici nu-mi vor mai crea probleme. Deci, nu

te lăsa influențat de anturajul tău ca să facem din această căsătorie altceva decât este... un aranjament, un târg, un contract...

— Cauți să mă faci să înțeleg că n-ai ezita să faci dragoste cu mine dacă n-am fi căsătoriți ? Și că refuzi s-o faci fiindcă suntem ?

Vocea lui Matt era străbătută de o nuanță de veselie. În schimb, privirea și expresia chipului său își păstrasera seriozitatea. Lori nu văzuse lucrurile sub aspectul acesta, dar dacă asta îl putea împiedica să afle adevărul, era bine să-l încurajeze pe această cale.

— Da, asta era.

— Și astea sunt condițiile tale ?

— Da.

Matt păstră câteva clipe tăcerea, ca și cum se aștepta ca Lori să adauge ceva. Dar ea tăcu. Căci singurul lucru pe care-l mai avea de spus era „Te iubesc“. Și îi era imposibil să pronunțe aceste cuvinte.

— Recunoști că există ceva între noi ? reluă el.

— Da, conveni ea cu tristețe. Recunosc.

— Și eu.

Lui Lori i se păru că distinge în vocea lui Matt o tristețe egală cu a ei.

— Uită de Lori Fenton, femeia de afaceri ! o imploră el. Fii doar Lori, soția mea și lasă-mă să te iubesc așa cum meriți.

— Dar mâine ? îl întrebă ea, în clipa când Matt își lipi din nou buzele de ale ei.

— Mâine este o altă zi.

— Da, șopti ea, sfâșiată între regret și dorință. Mâine este o altă zi.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Matt o ridică în brațe și o duse spre vechiul salon, unde arareori intra cineva. O culcă pe sofaua mare acoperită cu o blană și se lungi lângă ea.

— Întotdeauna am visat să fac dragoste pe această sofa, îi mărturisi el cu un râs fericit care o liniști pe Lori.

Acesta era Matt, bărbatul care se împrietenise cu fiul ei, care veghease asupra ei cu grijă și dragoste cât timp fusese bolnavă. „Soțul tău“ îi șopti inima ei. Nu avea de ce se teme de el.

— Indiferent cu ce femeie ? nu se putu împiedica ea să-l tachineze.

— Când eram adolescent, într-adevăr nu mi-ar fi păsat cu cine. Mai târziu am deve-

nit mai pretențios. Dar... de când te-am cunoscut, numai cu tine.

Deschise rochia de casă a lui Lori și degetele lui tremurătoare desfăcură nasturii cămășii de noapte. Doar o clipă, când aerul rece o înfioră, avu o tresărire de conștiință.

— Eu nu sunt un vis, Matt. Eu sunt Lori

Se mișcă puțin, simțindu-se prinsă sub greutatea trupului lui Matt. Se pregătea să repete că nu trebuiau să facă o asemenea prostie, când el începu să-i sugă sfârcul unui sân. Atunci Lori, femeia rațională, logică, plină de bun-simț, cum se credea ea, încetă să existe. O nouă Lori apărură în locul ei. O femeie plină de dorință. O creatură voluptuoasă care nu dorea altceva decât să fie posedată de bărbatul pe care-l iubea.

— Sunt sigur că nu ești un vis, șopti el mângâindu-i pielea cu buzele. Și dacă ești, dea Domnul să nu mă mai trezesc niciodată.

— Trebuie totuși să ne trezim, șopti Lori care părea însă că dorește contrariul. Trebuie să ne trezim fără întârziere...

— Ssst... vorbești prea mult.

Gura lui Matt părăsi sânul lui Lori ca să se contopească cu gura ei.

Începând din acel moment, Lori se simți cuprinsă de niște senzații necunoscute care-i tăiară răsuflarea precum și dorința de a vorbi. Singurele zgomote care îi mai ieșeau din gât erau niște gemete ușoare de fericire și încurajare. Faptul că-i știa pe părinții lui Matt, pe sora lui, pe fiul ei și pe bunicii lui adormiți exact deasupra capetelor lor, nu mai avea nici o importanță.

Nimic nu mai conta decât să-l atingă pe Matt, să-i simtă mirosul și gustul pielii și senzația amețitoare de a face dragoste cu el.

*
* *
*

Matt o privea pe Lori care adormise. Luna coborâse de orizont și, spre est, se întrezăreau zorii zilei. N-ar fi de dorit ca părinții lui să-i descopere unul în brațele celuilalt pe sofaua din salonul vechi. Era timpul ca el să plece, s-o lase pe Lori să dea singură față cu evenimentele nopții. Dar cât de mult ar fi dorit să n-o părăsească.

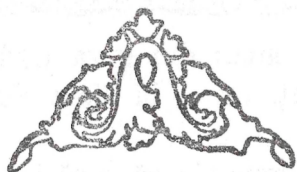
Se strecură afară din culcușul lor improvizat și își adună hainele. Își dădea seama că ei doi trebuiau să se întâlnească ca să vorbească despre pasiunea fizică pe care și-o

descoperiseră în noaptea asta și despre viitorul lor. Viitorul lor împreună. Problema era că, în cursul următoarelor zile, nu era loc de intimitate în această casă. Și Matt nu avea curajul s-o trezească acum ca s-o întrebe dacă-l iubește. Fiindcă, dacă răspunsul ei ar fi nu, dacă îi era pur și simplu recunoscătoare pentru atenția și bunătatea lui și persista în ideea de a pleca la New York, știa că își va simți inima zdrobită.

Și dacă doctorii putuseră vindeca inima bolnavă a lui Lori, nu exista pe pământ nici un remediu, nici un doctor, nici un chirurg care s-o însănătoșească pe a lui.

CAPITOLUL IX

— Lori !

— Sunt aici, Matt, răspunse ea, mirată de calmul propriei ei voci.

Se afla în picioare, în fața dulapului de bucătărie în care aranja tacâmurile de la cină. Se întoarse spre el. Pentru prima oară în acea zi, bucătăria nu mai era aglomerată de prietenii și vecinii familiei Damschroeder veniți să dea o mână de ajutor. Doar Serena era prezentă ca să servească drept tampon între ei. Cum Matt fusese ocupat toată ziua cu lucrările de reparație la hambar, lui Lori îi fusese destul de ușor să-l evite până acum. Și reușise astfel să se decidă : cu cât părăsea mai repede Willow Creek, cu atât era mai bine.

Dar acum era vizibil că Matt avea timp de discuții.

— Ce-am auzit din gura Lydiei ? Că tu și Danny plecați cu ei la New York mâine dimineată ?

Lori avu impresia că o să-i sară inima din piept. Ar fi trebuit să-și închipuie că Charles și Lydia vor răspândi vestea. Și n-avea de ce să fie supărată pe ei pentru asta. Ceea ce făcea era la fel de neînțeles pentru ea, așa cum va fi și pentru ceilalți când îi vor afla hotărârea.

— Erai la curent, mămico ? spuse Matt cu o voce supărată.

— Mama ta nu e la curent, interveni Lori.

Era adevărat. Nu găsisese încă destul curaj ca să le comunice lui Ethan și Serenei planul ei. Părea la fel de dificil ca și cu Matt.

— Sunt la curent, afirmă atunci Serena.

Puse pe masă farfuriile pe care tocmai le scosese din mașina de spălat vase.

— Lydia mi-a spus, le explică ea. Era nespus de tulburată. Susține că nu le-ai dat nici o explicație, nici ei nici lui Charles. Doar că trebuie să pleci de urgență la New York. Graba ta ne surprinde pe toți. Eu... căutam prilejul să-ți vorbesc de cum mi-a spus Lydia. Lori...

Serena aruncă o privire nesigură spre fiul ei.

— Nu acum, mămico ! i-o tăie el cu o privire întunecată. Te rog să pleci. Mi-ar plăcea să vorbesc cu soția mea între patru ochi.

— Nu, Serena, nu pleca ! o imploră Lori.

Și asta doar din lașitate. Cu Serena de față, putea să-și țină discursul pe care îl pregătise cu grijă. Dar singură cu Matt, era imposibil.

Privirea Serenei trecu de la unul la altul, cântărindu-i cu atenție. Cuta îngrijorată care-i brăzda fruntea încă de dimineață i se păru însă acum mai puțin acuzatoare lui Lori. Un mic surâs de scuză se desenează pe buzele ei.

— Cred că mă strigă Ethan, spuse ea în cele din urmă. Vă puneți voi doi de acord, nu-i așa, copiii mei ?

Imediat ce mama lui ieși, Matt explodează :

— Ce te-a apucat să pleci așa hoțeste ?

— Nu plec hoțeste, susținu Lori. Și dacă cineva a făcut așa, ăla ești tu. În dimineața asta. Fără să aștepți măcar să mă trezesc.

Să se regăsească singură după o noapte de dragoste o tulburase nespus. Și acest teribil sentiment că e din nou părăsită o făcuse să considere că trebuie să plece de urgență din

Willow Creek. Dacă nu, ar fi fost tentată să trăiască lângă soțul ei, în condițiile pe care le-ar impune el.

— Și ce trebuia să fac, după părerea ta ? Să aștept ca Danny sau părinții mei să ne găsească împreună, să ne oblige să le dăm niște explicații ?

— Nu știu... Nu. Dar ai fi putut zice ceva. Indiferent ce.

— De asta pleci ? Pentru că m-am gândit că avem tot timpul să vorbim mai târziu ?

— Nu, minți Lori. Plec la New York să-mi regăsesc munca și vechea mea viață. Noaptea trecută...

— Ce e cu noaptea trecută ?! exclamă Matt îndreptându-se spre ea.

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată...

— E prea târziu pentru regrete. S-a întâmplat.

Era atât de aproape de ea încât Lori îi simțea căldura trupului, mirosul de lemn proaspăt care i se impregnase în îmbrăcăminte și păr.

— Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte nu schimbă nimic, reluă ea.

Îl iubea pe bărbatul ăsta. Îl iubea mai mult decât viața ei. Și să-l părăsească fără să arunce o privire în urma ei ar fi fost lucrul cel mai greu din viața ei.

— Nu schimbă nimic ? Ce vorbești ?

Se aplecă spre ea și-i cuprinse chipul în palme. Strânsoarea lui era blândă, dar fermă.

— Ea te-a transformat în soția mea.

Și Lori înțelese dintr-o dată că sentimentul care făcea vocea lui Matt așa de aspră nu era mânia. Era teama. Inima începu să-i bată mai repede. Îi era teamă că o s-o piardă ?

— N-am avut niciodată intenția să locuiesc aici așa multă vreme. Nu m-am gândit nici o clipă că vom rămâne căsătoriți atât de mult timp. Toată viața mea e la New York.

— Vrei să părăsesc Willow Creek ca să te urmez acolo ?

Lori clătină din cap.

— Știu că n-ai veni.

De fapt, nu i-ar fi cerut niciodată așa ceva. Îl iubea prea mult ca să-i impună o lume pe care o ura.

— Te cunoști prea bine, Matt. Știi cine ești, în ce mediu te simți bine și ce viață trebuie să duci.

Matt își retrase mâinile, dar nu se îndepărtă de ea.

— Tot ce am așteptat vreodată de la viață se află aici. Totul ! repetă el pe un ton aspru. Totul în afară de tine !

— Prin asta vrei să mă faci să înțeleg că ai fi gata să părăsești totul ca să vii la New York cu mine ?

Matt nici nu clipi. Tot sufletul i se putea citi în priviri.

— Fără regrete, Lori, fiindcă te iubesc. Te iubesc pentru curajul și hotărârea ta și pentru lumina din ochii tăi când Danny e lângă tine. Pentru felul cum îți încrețești nasul când râzi. Te iubesc mai mult decât aș fi putut crede vreodată că pot iubi o ființă omenească. Ar fi trebuit să mă hotărâsc să ți-o spun mai de mult. Vreau să trăiesc cu tine. O să te urmez la New York... chiar și pe lună, dacă asta trebuie să fac ca să-ți dovedesc că te iubesc.

— Pe lună...

Lori închise ochii ca să-și stăvilească lacrimile.

— Sunt gata să părăsesc locul pe care-l iubesc cel mai mult pe lume ca să nu vă părăsesc pe tine și pe Danny.

O scutură ușor ca s-o forțeze să-și deschidă ochii.

— Doamne, cât te iubesc ! Am suferit atât de mult după divorțul meu, încât jurasem să nu mai spun aceste cuvinte unei femei. Mi-am ținut promisiunea timp de zece ani, îngrozit la ideea de a-mi pune din nou inima în joc. Până astăzi. Când Charles m-a anunțat că plecați împreună la New York, îți jur că am avut impresia că cineva îmi smulge inima din piept. În cursul ultimelor luni am crezut că am timp să te fac să mă iubești. Mă gândeam că o să găsesc cuvintele potrivite, argumentele cu care să te conving să rămâi. Și, dintr-o dată, nu-mi mai rămâne deloc timp ! Am înțeles că eram la doi pași să te pierd pentru totdeauna. Te iubesc, Lori Fenton Damschroeder. Nu-mi zdrobi din nou inima, o imploră el luând-o în brațe și strângând-o cu disperare. N-aș suporta. Spune-mi că mă iubești și tu.

Lori suspină și-i înconjură mijlocul cu brațele, sprijinindu-și capul de pieptul lui. Acest piept puternic, la adăpostul căruia se simțea în siguranță.

— Te iubesc, îi mărturisi ea. Te iubesc de mult. Dar, pur și simplu, îmi era imposibil să-ți spun.

— Cum poate cineva cu o minte ca a ta să nu vadă mai departe de lungul nasului ?

— E de ajuns să fii o femeie a cărei viață n-a fost ușoară și care e plină de îndoieli despre ea însăși. Perspectiva de a-mi pierde din nou inima mă îngrozea la fel de mult ca și pe tine. Și când ți-am spus că venim din două lumi diferite, chiar gândeam asta. E adevărat. Asta nu s-a schimbat.

Dar în rest, totul se schimbase. Și de acum înainte era stăpânită de convingerea că lumile lor se vor putea contopi, formând doar una singură.

— Oh, Matt, o să mă ajuți să mă obișnuiesc cu viața de la Willow Creek ?

— La ce te referi ?

— Îți fac o contrapropunere.

— Care ? întrebă Matt cu ochii strălucind de dragoste și speranță.

— Nu țin neapărat să mă întorc la New York, declară Lori. O să țin însă întotdeauna minte că erai gata să părăsești locul copilăriei tale pentru mine. Dar adevărul este că doresc ca acest loc să devină și al meu.

— Și cariera ta ?

— Cariera mea...

Lori știa că nu-și putea ascunde nostalgia din voce și de pe chip. Și desigur Matt își va da seama de ea.

— Ritmul marelui oraș îți va lipsi chiar așa de mult ? o întrebă el, mângâindu-i părul.

— O să-mi lipsească, îi mărturisi cinstit Lori. Dar nu îndeajuns ca să mă facă să mă întorc la New York.

— Îmi închipui că în mai puțin de șase luni vei pune pe picioare la Willow Creek o afacere care o să te umple de bani !

— M-am gândit să creez un birou de consultanță financiară de la distanță, îl anunță Lori, fără a-i mai fi teamă să-i împărtășească proiectele ei. Și cea mai mare parte a muncii mele se va realiza prin intermediul telefonului. Am o prietenă care a părăsit Carter, Finkbeiner și Strauss anul trecut pentru a-și aranja o afacere pe cont propriu. O să-i dau un telefon.

— Și cam cât câștigă un consultant financiar de la distanță ? vru să afle Matt, prefăcându-se foarte interesat.

— Foarte mulți bani ! răspunse Lori cu o oarecare satisfacție.

— Formidabil !

Și Matt își înclină capul ca s-o sărute pe gât.

— Fiindcă mecanicii agricoli nu se prea scaldă în bani...

— Va trebui să fac și deplasări, preciză Lori. Și o să am nevoie de ceva timp înainte ca treaba să meargă ca pe roate.

— Mmm... făcu Matt căutându-i buzele. Le rezolvăm noi pe toate. Poți să faci ce vrei, din moment ce îmi promiți să te întorci înapoi. Și că o să fii mama copiilor mei, părtași la bucuriile și necazurile mele, cum și la bătrânețe...

— Încă un copil ? Oh, da, da. Imediat ce îmi va permite doctorul Scarpelli.

— Poate la aniversarea căsătoriei noastre ? Sfântul Valentin mi se pare o zi indicată pentru asta.

— Da, va fi perfect !

Acum șase luni, Lori nici n-ar fi îndrăznit să viseze că-și va sărbători aniversarea căsătoriei cu Matt, nici nu și-ar fi imaginat că va fi într-o zi mama copiilor lui. Venise la Willow Creek temându-se de moarte și de

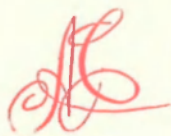

viitor, decisă să nu rămână decât minimum de timp. Și în locul căsătoriei din interes pe care o aranjase, viața îi oferise totul : o familie mare pentru ea și fiul ei, un bărbat demn de respect și stimă, fericire și dragoste de ajuns pentru o viață. Și toate astea fiindcă existase odată o tânără numită Lori Fenton care avusese probleme cu inima.

— Vom avea totul, spuse Lori entuziasmată. Dragoste, bucurie. Prieteni, familie. O fericire menită să dureze douăsprezece generații. Solidă ca tot ce aveți aici la Willow Creek.

— SFÂRȘIT —

O căsătorie de conveniență o va salva de marile sale probleme de viață ?

Iată întrebarea pe care și-o pune Lori, femeie modernă și pasionată pentru care, până la un moment dat, cariera sa new-yorkeză a însemnat totul. Cariera și Danny, fiul ei.

Să fii stăpânul propriei tale afaceri nu-i trecuse niciodată prin minte. Se văzuse întotdeauna în postura de salariată a unei firme, muncind din greu toată viața ca să-și facă o carieră și să ajungă poate, într-o zi, vicepreședinte.

THE BEST